

1490

Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ — ΣΤ. ΔΟΥΦΕΞΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΛΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Δ. Ν. ΤΖΑΚΑ, Σ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ & ΣΙΑ
81Α ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81Α
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1938

1490

Δ. ΚΑΡΝΑΒΟΥ — ΣΤ. ΔΟΥΦΕΞΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Δ. Ν. ΤΖΑΚΑ, Σ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ & ΣΙΑ
81Α ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81Α
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1938

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφὴν τῶν συγ-
γραφέων.

Γεώργιος Καζαντζής
Παναγιωτίδης

ΤΥΠΟΙΣ : ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗ & ΠΑΥΛΟΥ
ΖΩΩΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 15 - ΑΘΗΝΑΙ

KAINH ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

α') Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔζοῦσαν, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Γαλιλαίας, τὴν Ναζαρέτ, δύο καλοὶ καὶ εὔσεβεῖς ἄνθρωποι, ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ σύζυγός του Ἀννα. Παιδιά δὲν εἶχαν καὶ γι' αὐτὸ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεόν νὰ τοὺς χαρίσῃ ἔνα παιδάκι μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὸ ἀφιερώσουν στὸ Ναὸ γιὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸ Θεό. Ἐπειδὴ ἦσαν καλοὶ ἄνθρωποι, ὁ Θεός ἀκουσε τὴν προσευχή των καὶ τοὺς ἔχαρισε ἔνα κοριτσάκι, τὸ δόπιον ὡνόμασαν Μαρία ἢ Μαριάμ. Ἡ Μαρία ὡνομάσθηκε κατόπιν Θεοτόκος, δηλαδὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐκκλησία μας ἔορτάζει τὴν γέννησι τῆς Θεοτόκου στὰς 8 Σεπτεμβρίου.

β') Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

"Οταν ἡ Μαριάμ ἔγινε τριῶν χρόνων οἱ γονεῖς της, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ εἶχαν δώσει στὸ Θεό, τὴν ἔκφεραν στὸ Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τὴν ἀφιέρωσαν. Ἐκεῖ ἔμεινε καὶ ὑπηρετοῦσε στὸ Ναὸ δώδεκα χρόνια. Η ἐκκλησία μας ἔορτάζει τὴν εἰσοδο τῆς Θεοτόκου στὸ Ναὸ τὴν 21 Νοεμβρίου καὶ λέγεται ἡ ἔορτὴ αὐτὴ *Ἐλσόδια τῆς Θεοτόκου*.

γ') Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Μαρία ἐγύρισε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της καὶ ἦτο κόρη ταπεινὴ καὶ ἐνάρετη. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐπροσευχόταν μόνη μέσα στὸ δωμάτιό της, παρουσιάζεται ἔξαφνα

έμπρος της ό ἄγγελος Γαβριήλ, ό όποιος τὴν ἔχαιρέτησε καὶ τῆς εἶπε :

«*Χαῖρε, Μαρία, ποὺ ἔχεις τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.* Ο Θεὸς εἶναι μαζί σου καὶ εἶσαι ή πιὸ εὐλογημένη ἀπὸ ὅλες τὰς γυνναῖκες».

Ἐτρόμαξε καὶ ἐφοβήθηκε ἡ Μαρία ποὺ εἶδε τὸν ἄγγελο τόσο ξαφνικά καὶ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ ὁ ἄγγελος τῆς εἶπε : «Μαρία μὴ φοβᾶσαι. Ἐχεις τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Θὰ γεννήσῃς ἔνα παιδί ποὺ θὰ δονομασθῇ Ἰησοῦς. Αὐτὸς

‘Ο Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Θὰ εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες καὶ θὰ γίνῃ ὁ αἰώνιος βασιλέας ὅλων τῶν ἀνθρώπων».

‘Η Μαρία σιγά·σιγά ἐπῆρε θάρρος καὶ λέγει στὸν ἄγγελο : «Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό ;»

‘Ο ἄγγελος τῆς ἀπάντησε : «Θὰ ἔλθῃ σὲ σένα τὸ Αγιο Πνεῦμα καὶ ή δύναμις τοῦ Θεοῦ. Τὸ παιδί ποὺ θὰ γεννήσῃς θὰ εἶναι “Αγιο».

Τότε ἡ Μαρία εἶπε : «Εἶμαι δούλη τοῦ Κυρίου καὶ ἀς γίνῃ τὸ θέλημά του».

‘Ο ἄγγελος ἀμέσως ἔγινε ἀφαντος.

“Η έκκλησία μας έορτάζει τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου τὴν 25ην Μαρτίου.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

“Οταν ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς ἡ Μαρία ἔμεινε πλέον στὸ χωρίον Γεθσημανῆ καὶ ἀπέθανε ἐκεῖ.
“Η έκκλησία μας έορτάζει τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν 15 Αὔγουστου καὶ λέγεται *Κοίμησις τῆς Θεοτόκου*.

Τὰ κατὰ Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον.

Εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἔζομσαν δύο καλοὶ ἄνθρωποι, ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Ὁ Ζαχαρίας ἦτο ἵερεας στὸ Ναό. Παιδιὰ δὲν εἶχαν καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸ Θεόν νὰ τοὺς χαρίσῃ ἔνα παιδί.

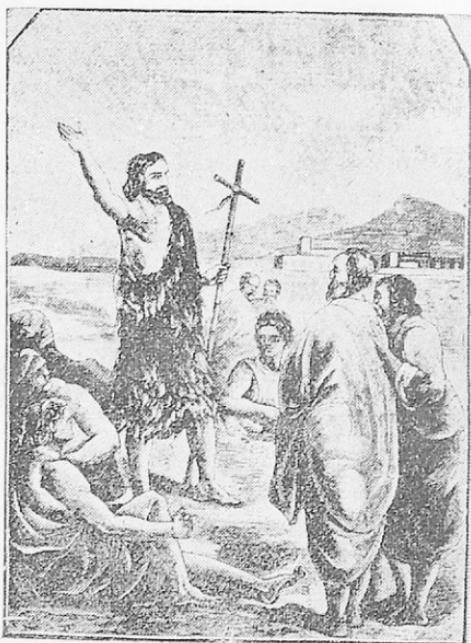
Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ὁ Ζαχαρίας ἐθυμίαζε στὸ Ναό, ἐπαρουσιάσθηκε ἐμπρός του ἔνας ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐǐμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Μὲ ἔστειλεν ὁ Θεός νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἡ σύζυγός σου ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ ἔνα παιδί τὸ ὄποιον θὰ δνομασθῇ Ἰωάννης». — «Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό;» ἀπάντησε ὁ Ζαχαρίας, «δὲν τὸ πιστεύω, διότι ἔμεῖς πιὰ ἐγηράσαμεν». — «Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ θὰ μείνῃς ἄλαλος καὶ κουφός», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄγγελος, «γιατὶ δὲν ἐπίστευσες τὰ λόγια μου, ἔως ὅτου γεννηθῇ τὸ παιδί». Καὶ ἔγινε ἄφαντος. Καὶ πράγματι ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε ἄφωνος.

Μετὰ ἐννέα μῆνας ἡ Ἐλισάβετε ἐγέννησε ἔνα ἀγόρι, Χαρά μεγάλη ἦτο στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία. Ἀφοῦ ἐπέρασαν ὁκτὼ ἡμέρες ἐμαζεύθηκαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι γιὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα στὸ παιδί. Ἄλλοι ἔλεγον νὰ τὸ δνομάσουν Ζαχαρία, ἡ μητέρα του δμως εἶχε τὴ γνώμη νὰ δνομασθῇ Ἰωάννης. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν, ἀποφάσισαν νὰ ἐρωτήσουν καὶ τὸν πατέρα του. Ὁ Ζαχαρίας τότε ἐπάνω σὲ ἔνα μικρὸ πίνακα ἔγραψε τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ἀμέσως δμως ἐλύθηκε καὶ ἡ γλώσσα του καὶ ἐδόξασε τὸ Θεό γιὰ τὸ θαῦμα.

Τὸ Κήρυγμα τοῦ Προδρόμου.

“Οταν ἐμεγάλωσεν ὁ Ἰωάννης, ἦγινε ἄνδρας εὔσεβῆς, ταπεινὸς καὶ καλός. Ἐζοῦσε μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, σὲ μιὰν ἔρημο πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐφοροῦσε φόρεμα καμωμένο μὲ τρίχες καμήλας, ζώνη ἀπὸ δέρμα καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες, δηλαδὴ βλαστούς ἀπὸ δένδρα, καὶ ἄγριο μέλι.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐμαθαν πῶς ἐζοῦσε στὴν ἔρημο ἔνας καλόγηρος καὶ ἔτρεχαν νὰ ἀκούσουν τὴ διδασκαλία του καὶ τὰ σοφά του λόγια. Ὁ Ἰωάννης στὴν ὁμιλία του ἔλεγε: «Μετανοήσατε καὶ προσεύχεσθε, γιατὶ ἔφθασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Θὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὸ μένα ἄλλος, πολὺ ἀνώτερος, ποὺ δὲν εἶμαι ἀξιος ἐγὼ οὕτε τὰ ύποδήματά του νὰ λύσω, καὶ αὐτὸς θὰ εἰναι ὁ Σωτήρ σας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐτοιμασθῆτε νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε». “Οσοι ἐμετανοῦσαν τοὺς ἑβάπτιζε στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ὁ Ἰωάννης λέγεται βαπτιστὴς διότι ἑβάπτιζε τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὸν καὶ κυρίως διότι ἑβάπτισε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐπειδὴ δὲ προετοίμαζε τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ λέγεται καὶ Πρόδρομος.

Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Ἡ Ἀποκεφάλισις τοῦ Προδρόμου.

Ἡγεμόνας τῆς Γαλιλαίας τὴν ἐποχὴν ἑκείνη ἦτο ὁ Ἡρώδης. Αὐτὸς εἶχε πάρει σύζυγο τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου, ἡ δόποια ἐλεγγόταν Ἡρωδιάδα. Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐμάλλωνε, γι' αὐτὸν Ἡρώδης διέταξε νὰ τὸν ρίψουν στὴ φυλακή.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἡρώδης εἶχε διασκέδασι στὸ παλάτι του γιατὶ ἔωρταζε τὰ γενέθλιά του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, ἡ Σαλώμη, ἐφόρεσε τὰ καλύτερά της φορέματα καὶ στολίδια. Κατόπιν μπαίνει στὴν αἴθουσα, ποὺ ἔτρωγαν οἱ καλεσμένοι, καὶ ἔχορευσε τόσο ὥραῖα ποὺ ὁ Ἡρώδης εύχαριστήθηκε πολὺ καὶ ὑποσχέθηκε νὰ τῆς δῶσῃ ὅ,τι ζητήσῃ. Ἡ μικρὴ ἐζήτησε τὴ συμβουλὴν τῆς μητέρας της καὶ ἑκείνη τῆς εἶπε κρυφὰ νὰ ζητήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ στὸ πιάτο.

Ο Ἡρώδης ἐλυπήθηκε πολὺ δταν ἄκουσε τί τοῦ ἐζήτησε ἡ Σαλώμη. Ἄλλὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀρνηθῇ, ἀφοῦ τῆς ὑποσχέθηκε ἐμπρός σὲ τόσους καλεσμένους, διέταξε τοὺς στρατιώτας του ἀμέσως νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννη καὶ τὴν κεφαλή του νὰ τὴν δώσουν στὴ Σαλώμη. Ἔτρεξαν ἀμέσως ἑκεῖνοι στὴ φυλακή καὶ ἔφεραν τὸ κεφάλι τοῦ Προδρόμου ἐπάνω σ' ἔνα πινάκιο στὴν κόρη τῆς Ἡρωδιάδας. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννη ἐπήραν μὲ μεγάλη λύπη καὶ ἔθαψαν τὸ σῶμα του. Ἡ ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἀποκεφάλισι τοῦ Ἰωάννη στὶς 29 Αὔγουστου.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐποχὴν ἑκείνη αὐτοκράτορας στὴ Ρώμη ἦτο ὁ Αὔγουστος. Ο Αὔγουστος ἔξουσίαζε πολλὰ μέρη, καθώς καὶ

τὴν Παλαιστίνη. Μίαν ἡμέραν ἔδωκε διαταγὴ σ' ὅλο τὸ κράτος του νὰ κάμουν καταγραφὴ δλου τοῦ κόσμου τῆς αὐτοκρατορίας του. Καθένας ἔπρεπε νὰ γραφῇ στὸ μέρος ποὺ ἦτο ἡ καταγωγὴ του. Ἡ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσὴφ ποὺ ἦτο ἀρραβωνιασμένη ἦσαν ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ.

Γι' αὐτὸ ἥλθαν μαζὶ στὴ Βηθλεέμ, καθώς καὶ πολὺς ἄλ-

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

λος κόσμος, γιὰ νὰ γραφθοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐμαζεύθηκαν πολλοί, ὅλα τὰ μέρη, σπίτια, ξενοδοχεῖα, καὶ ὅ,τι ἄλλο μέρος ἦτο γιὰ νὰ μείνῃ κανεὶς μερικὲς ἡμέρες, ὅλα ἐγέμισαν. Ἡ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσὴφ δὲν εἶχαν ποῦ νὰ μείνουν. Μόνον σ' ἔνα μέρος ἐβρήκαν καταφύγιο, σὲ μιὰ σπηλιὰ ποὺ ἔμεναν τὰ ζῶα. Τὴν νύκτα ὅμως κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἡ Μαρία ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἐτύλιξε μέσα σὲ μαλακὰ κουρέλια καὶ τὸν ἐβαλε μέσα στὴ φάτνη.

Πάρα πέρα ήσαν πολλοί βοσκοί καὶ ἐφύλαγαν τὰ πρόβατά των. Μὰ ἐπειδὴ ἦτο χειμῶνας καὶ ἔκανε δυνατὸ κρύο εἶχαν ἀνάψει καὶ φωτιὰ καὶ ἐκάθηντο γύρω γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἐκεῖ πού ἐκάθηντο ἔξαφνα βλέπουν ἔνα ὥρατο λευκὸ φῶς στὸν οὐρανό. Τὸ φῶς αὐτὸ δῆλο καὶ ἐδυνάμωνε, ὡς ὅτου ἔγινε μιὰ λάμψι δυνατή πού δὲν μπαρούσαν νὰ τὴν ἀντικρύσουν. Ἐφοβήθηκαν τότε πολὺ καὶ ἐκρυψαν τὰ πρόσωπά των στὴ γῆ.

Ἄλλα ἔξαφνα ἀκούσθηκε μιὰ φωνή: «Μὴ φοβᾶσθε».

Ἀμέσως ἐσήκωσαν τὰ κεφάλια των καὶ βλέπουν ἐμπρός τους ἔναν ἄγγελο ὀλόλευκα ντυμένο. «Σήμερα, τοὺς λέγει, ἔγεννήθηκε ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός. Πηγαίνετε νὰ τὸν προσκυνήσετε. Θὰ βρήτε ἔνα βρέφος μέσα σὲ μιὰ φάτνη».

Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἄγγελος καὶ ἐσιώπησε. Κατόπιν ἀναρίθμητα πλήθη ἄλλων ἀγγέλων ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ ψάλλουν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ». Δηλ. μεγάλη χαρὰ εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ δόξα, εἰρήνη στὴ γῆ καὶ εύτυχία στοὺς ἀνθρώπους.

Σηκώνονται ἀμέσως οἱ βοκοὶ καὶ πηγαίνουν στὴ σπηλιὰ καὶ τοῦ θαύματος, βρίσκουν τὸ βρέφος, πού τοὺς εἶπεν ὁ ἄγγελος, μέσα στὴ φάτνη. «Αὔτὸς χωρὶς ἄλλο εἶναι ὁ Χριστός», εἶπαν μέσα τους καὶ ἐπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

Τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ λέγομεν Χριστούγεννα καὶ τὰ έορτάζομεν στὶς 25 Δεκεμβρίου.

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ.

“Οταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε σαράντα ἡμερῶν ἡ μητέρα του ἡ Μαρία τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἔφερε στὸ ναὸ γιὰ νὰ τὸν εὐλογήσῃ ὁ ἵερεας. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ εἶχαν τὴν συνήθεια οἱ γυναῖκες νὰ φέρουν μαζί των γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία στὸ Θεὸ ἔνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ ἔνα ζευγάρι μικρὰ περιστέρια.

‘Η Μαρία λοιπὸν ἐπῆρε τὸν Ἰησοῦν, ἵνα ζευγάρι περιστέρια καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσὴφ ἥλθαν στὴν Ἱερουσαλὴμ γιατὶ ἔκει ἦτο ὁ ναός. Ἱερέας ἦτο ἕνας γέροντας καλὸς καὶ δίκαιος, τὸν ὄποιον ἐλεγαν Συμεὼν.

‘Ο Συμεὼν ἤξευρε πῶς θὰ γεννηθῇ ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός, καὶ ὅτι θὰ τὸν ἰδῇ πρὶν πεθάνῃ. Τοῦ τὸ εἶχε φανερώσει ὁ Θεός.

Γι’ αὐτὸ μόλις ἡ Παναγία τοῦ ἔδωσε τὸ βρέφος στὰ χέρια του ἐφωτίσθηκε ἀπὸ τὸ “Ἄγιο Πνεῦμα καὶ ἐκατάλαβε ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ἦτο ὁ Χριστὸς ποὺ ἐπερίμενε τόσα χρόνια καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ εὐχαρίστησε τὸ Θεό καὶ εἶπε : «Τώρα, Θεέ μου, ἀς πεθάνω, γιατὶ εἰδαν τὰ μάτια μου τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου». Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Συμεὼν ἀπέθανε.

Κατόπιν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία ἐγύρισαν στὸ χωριό τους τὴ Ναζαρέτ.

Τὴν ύπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ ἑορτάζομεν στὶς 2 Φεβρουαρίου.

‘Η προσκύνησις τῶν Μάγων.

Τὴν νύκτα ποὺ ἐγεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔνα ἄστρο μεγάλο καὶ παράξενο ἐφάνηκε στὸν οὐρανό. Ἡτο πολὺ λαμπερὸ καὶ ἐσκορποῦσε τὶς ἀκτῖνες του δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τρεῖς σοφοὶ ἀνθρώποι μέσα στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, στὴν Περσία, ἐπαρατήρησαν μὲ περιέργεια τὸ παράξενο αὐτὸ ἀστέρι.

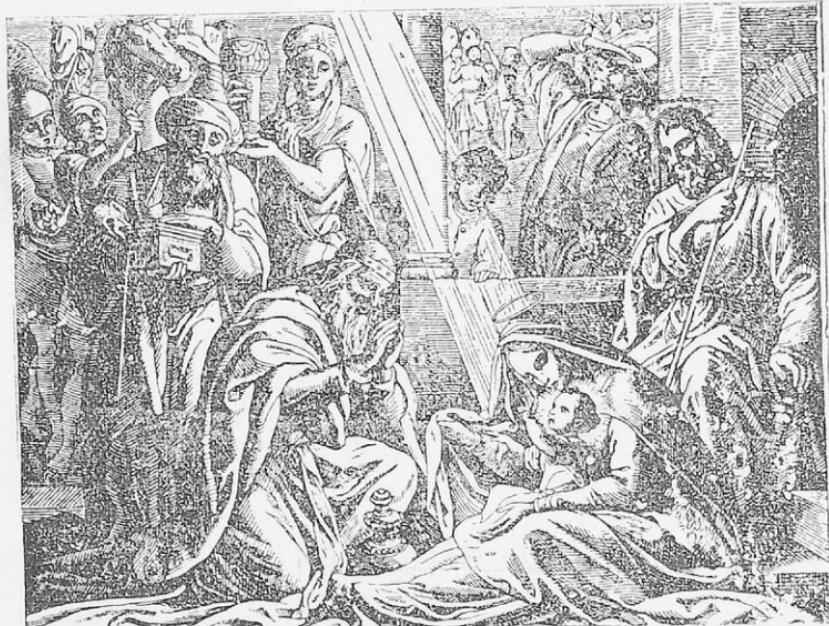
Ἐμελέτησαν τὰ βιβλία των οἱ σοφοὶ αὐτοὶ ἀνθρώποι, ποὺ ἐλέγοντο Μάγοι καὶ ἐβρῆκαν ὅτι ἐγεννήθηκε ἕνας βασιλέας στὴν Ἰουδαία.

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα των καὶ ἐπῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἰουδαία. Ὁδηγό τους εἶχαν τὸ ὡραῖο ἔκεινο ἄστρο, ποὺ ἐφεγγοβιοῦσε ἀπὸ πάνω τους σὰν ἔνα μεγάλο διαμάντι.

Μόλις ἔφθασαν ἔκει, πηγαίνουν οτὸ βασιλέα Ἡρώδη καὶ τὸν ἐρωτοῦν ποῦ ἐγεννήθηκε ὁ νέος βασιλέας.

‘Ο Ἡρώδης, μόλις ἄκουσε αὐτό, ἐταράχθηκε πολύ, γιατὶ ἐφοβήθηκε μήπως τὸ παιδί αὐτὸ τοῦ πάρη τὴ βασιλεία. Ἐκάλεσε ἀμέσως τότε ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ἔρωτησε ποῦ πρόκειται νὰ γεννηθῆ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ἐδιάβασαν τὰ βιβλία των, λέγουν στόν Ἡρώδη πώς πρόκειται νὰ γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ.

Καλεῖ τότε τοὺς Μάγους καὶ τοὺς λέγει: «Πηγαίνετε νὰ βρήτε τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ προσκυνήσετε καὶ κατόπιν περάσετε νὰ εἰπῆτε καὶ σὲ ἐμὲ γιὰ νὰ τὸ προσκυνήσω καὶ

Προσκύνησις τῶν Μάγων.

ἐγώ». Μὰς ὁ Ἡρώδης δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ προσκυνήσῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Οἱ Μάγοι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἄστρου ἔφθασαν στὴ Βηθλεέμ καὶ ἐσταμάτησαν ἀκριβῶς στὸ σπήλαιο ποὺ ἐβρισκόταν ὁ Χριστός.

Ἐμπήκαν μέσα καὶ μὲ σεβασμὸ ἐγονάτισαν καὶ ἐπρο-

σκύνησαν τὸ βρέφος. Κατόπιν ἔβγαλαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα ποὺ εἶχαν μαζί τους ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, χρυσάφι, λίβανο καὶ σμύρνα.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα εἶχαν στὸ νοῦ τους νὰ γυρίσουν πίσω στὸν Ἡρώδη καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν ποθε βρίσκεται τὸ παιδί.

Τὴν νύκτα ὅμως, ποὺ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν, βλέπουν στὸ ὄνειρό των ἔναν ἄγγελο καὶ τοὺς λέγει : «Στὸν βασιλέα Ἡρώδη νὰ μὴν ἐπιστρέψετε, γιατὶ ἔχει σκοπὸν νὰ θανατώσῃ τὸ παιδί. Γυρίσατε στὴν πατρίδα σας ἀπὸ ἄλλο δρόμο».

Τὸ πρωΐ ποὺ ἐξύπνησαν οἱ Μάγοι εἶπαν ἀναμεταξύ των τὸ ὄνειρο καὶ ἐγύρισαν ἀπὸ ἄλλο δρόμο στὴν πατρίδα τους.

Φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὁ Ἡρώδης ἐπερίμενε τοὺς Μάγους στὸ παλάτι του. "Αδικα ὅμως. Ἐπερίμενε πολὺν καιρὸν χωρὶς νὰ φανῇ κανένας.

Θυμὸς μεγάλος ἔπιασε τότε τὸν Ἡρώδη. Ἡ σκέψις ὅτι τὸν ἐγέλασαν οἱ Μάγοι καὶ ὅτι τὸ παιδί αὐτὸν θὰ ἐμεγάλωνε καὶ θὰ τοῦ ἐπαιρνε τὸ θρόνο, τὸν ἔκαμε ἄγριο σὰν θηρίο. Φωνάζει τοὺς στρατιώτας του καὶ τοὺς λέγει : «Πηγαίνετε στὴ Βηθλεέμ, καὶ δσα ἀγοράκια βρίσκετε κάτω τῶν δύο χρονῶν σφάζετέ τα. Μὴ λυπηθῆτε κανένα».

"Εκεῖνο τὸ βράδυ μιὰ ἡμέρα προτήτερα ὁ Ἰωσήφ βλέπει στὸ ὄνειρό του ἔναν ἄγγελο καὶ τοῦ λέγει : «Πάρε τὸ παιδί καὶ τὴ Μαριάμ ὃσο μπορεῖς γρηγορώτερα καὶ πήγαινε στὴν Αἴγυπτο γιατὶ κινδυνεύει τὸ παιδί. Ὁ Ἡρώδης θὰ τὸ θανατώσῃ».

Ξυπνῷ τρομαγμένος ὁ Ἰωσήφ, παίρνει τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἰησοῦ, τοὺς ἀνεβάζει σὲ ἓνα ζῷο καὶ φεύγουν. Ἐβάδιζαν νύκτα, ἀλλὰ τί νὰ κάμουν ; Ἐπροχωρούμσαν ὃσο μπροῦσαν γρήγορα γιὰ νὰ φύγουν μακριὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. "Υστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο. Ἔκεῖ

ήσύχασαν γιατὶ ἡσαν πιὰ ἀσφαλισμένοι ἀπὸ κάθε κακό.

Στὴ Βηθλεέμ ὅμως τί ἔγινε;

Οἱ στρατιῶται ἔμπαιναν μέσα στὰ σπίτια, ἄρπαζαν τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἔσφαζαν. Φωνές, κλάματα καὶ θρῆνοι ἀκούοντο σὲ ὅλη τὴν Βηθλεέμ. Ἀλλὰ ποιὸς νὰ λυπηθῇ τὶς δυστυχισμένες ἐκεῖνες μητέρες καὶ τὰ ἀθῶα παιδάκια;

‘Ο Ἰωσὴφ φεύγει στὴν Αἴγυπτο.

Δεκατέσσαρες χιλιάδες μικρὰ ἔσφαξαν οἱ στρατιῶται. Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Ἡρώδης ἀπέθανε.

Τότε ὁ ἄγγελος πηγαίνει πάλι στὸν Ἰωσὴφ καὶ τοῦ λέγει: «Καιρὸς πιὰ νὰ γυρίσετε πίσω στὴν πατρίδα σας. Ὁ κίνδυνος ἐπέρασε. Ὁ Ἡρώδης ἀπέθανε».

Ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Ἰωσὴφ τὴν Μαρία καὶ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐγύρισαν πίσω. Ἐμαθαν τότε ὅτι στὴν Ἰουδαία βασιλεὺς εἶναι ὁ Ἀρχέλαος, τὸ παιδὶ τοῦ Ἡρώδη, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθηκαν, δὲν ἐπῆγαν στὴν Βηθλεέμ, ἀλλὰ στὴ Ναζαρέτ γι' αὐτὸ ὕνομάσθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ *Ναζωραῖος*.

‘Ο Ιησοῦς δωδεκατής ἐν τῷ Ναῷ.

Κάθε χρόνο οἱ Ἰουδαῖοι τὸ Πάσχα τους τὸ ἑώρταζαν στὴν Ἱερουσαλήμ στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα, γιατὶ ἐπίστευαν ὅτι μόνον ἔκει μέσα ἐβρίσκετο ὁ Θεός. Γι’ αὐτὸν τὸ λόγο ναούς δὲν ἔκτιζαν σὲ ἄλλα μέρη.

“Ολος λοιπὸν ὁ κόσμος ἔπαιρνε κάθε ἔνας τὴν οἰκογένειά του καὶ ὅ,τι τοῦ ἔχρειάζετο καὶ ἐπήγαινε στὴν

‘Ο Ιησοῦς στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἰερουσαλήμ, ἔμενε ἔκει ὀκτὼ ἡμέρες καὶ ἑώρταζε τὸ Πάσχα.

‘Ο Ιησοῦς ἦτο δώδεκα χρονῶν. Εἶχε πιὰ μεγαλώσει καὶ μποροῦσε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Ἰωσὴφ τὴ Μαρία καὶ τὸν Ιησοῦν καὶ ἐπῆγαν γιά νὰ ἑορτάσουν τὸ Πάσχα.

’Αφοῦ ἐπέρασεν ἡ γιορτὴ ὅλος ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ. ”Εφευγαν πολλοὶ μαζί καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι κόσμο. ’Ο ’Ιωσήφ μὲ τὴ Μαρία ἔφυγαν καὶ αὐτοί. Δὲν ἐπρόσεξαν δύμας ὅτι δ ’Ιησοῦς δὲν ἦτο μαζί των. ’Ἐνόμισαν ὅτι ἀνακατώθηκε μὲ τὸν ἄλλο κόσμο καὶ ἐβάδιζον ἡσυχοι.

’Αλλὰ δταν ἐβράδυασε καὶ ἐκάθησαν νὰ φάγουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν δὲν βρίσκουν τὸν ’Ιησοῦ. Τὸν ζητοῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ρωτοῦν τοὺς ἄλλους ἂν τὸν εἶδαν, ἀλλὰ κανένας δὲν τὸν εἶχεν ίδη.

’Αναγκάσθηκαν λοιπὸν τότε νὰ γυρίσουν πίσω στὴν ’Ιερουσαλήμ. Καὶ ἐκεῖ δύμας πουθενά δὲν τὸν ἔβρισκαν. Τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες τὸν ἔζητούσαν. ’Επὶ τέλους πηγαίνουν καὶ στὸ ναὸ καὶ τὸν βρίσκουν μέσα, ἀνάμεσα σὲ σοφοὺς ἀνθρώπους, σὲ διδασκάλους καὶ συζητοῦσε μαζί τους. Αὐτοὶ ἐθαύμαζαν πῶς ἔνα τόσο μικρὸ παιδὶ ἔδινε τόσο σοφὲς καὶ ἔξυπνες ἀπαντήσεις.

’Η μητέρα του ἔχαρηκε πολὺ ἄμα τὸν εἶδε καὶ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, γιατὶ τὸ ἔκαμες αὐτό; Τόσες ἡμέρες σὲ ἔζητούσαμε λυπημένοι». — «Γιατὶ νὰ μὲ ζητᾶτε;» τοὺς ἀπάντησε ὁ ’Ιησοῦς. «Μήπως δὲν τὸ ξέρετε ὅτι πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου;»

Κανεὶς δὲν ἐκατάλαβε τὶ ἐσήμαιναν τὰ λόγια αὐτά, μόνον ἡ μητέρα.

Κατόπιν δ ’Ιησοῦς ἀκολούθησε τοὺς γονεῖς του καὶ ἐγύρισαν στὴ Ναζαρέτ.

Ἡ βάπτισις τοῦ ’Ιησοῦ.

’Ο ’Ιησοῦς ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε τριάντα χρονῶν. Τότε ἐπῆγε στὸν ’Ιωάννη τὸ Βαπτιστὴ διὰ νὰ τὸν βαπτίσῃ στὸν ’Ιορδάνη ποταμό, δπως ἐβάπτιζε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

’Ο ’Ιωάννης, δταν εἶδε τὸν ’Ιησοῦ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν, τοῦ εἶπε: «Ἔιναι ἀδύνατον νὰ σὲ βαπτίσω ἐγώ. ”Ἐχω ἀνάγκην ἐγώ νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σὲ καὶ σὺ ἔρχεσαι

νὰ σὲ βαπτίσω ἐγώ ;» «”Οχι», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. «Αὐτὸς εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πρέπει νὰ μὲ βαπτίσῃς».

‘Ο Ἰωάννης ὑπήκουε τότε καὶ τὸν ἐβάπτισε. Ἔκεΐνη τὴν ὥρα ποὺ δὲ Ἰησοῦς ἐμπῆκε στὸ νερὸ δύνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἐκατέβηκε τὸ Ἀγιον Πνεῦμα ώσταν περιστερὰ ἐπάνω στὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ δὲ ἀκούσθηκε

‘Η βάπτισις τοῦ Χριστοῦ.

μιὰ φωνή, ἡ ὅποια ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπητός μου υἱός, τὸν δοποῖον ἐγὼ ἀγαπῶ».

‘Η ἑορτὴ αὐτὴ λέγεται Φῶτα καὶ τὴν ἑορτάζομεν στὶς 6 Ἰανουαρίου.

‘Η ἐκλογὴ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ.

‘Ο Ἰησοῦς Χριστὸς πρὶν ν’ ἀρχίσῃ τὴ διδασκαλία του ἀποφάσισε νὰ πάρῃ μερικούς μαθητάς, οἱ ὅποιοι θὰ ἤσαν καθημερινῶς μαζί του. Ἡθελε νὰ κάμῃ μαθητάς του ἀνθρώπους ἀπλοϊκούς καὶ καλούς, ὅχι γραμματισμένους καὶ ὑποκριτάς.

Μίαν ήμέραν στὴν παραλία τῆς λίμνης Γεννησαρὲτ εἶδε δύο ἀδελφούς ψαράδες. Σίμων καὶ Ἄνδρεας ἦσαν τὰ ὄνόματά των. Ἡσαν στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας καὶ ἔρριχναν τὰ δίκτυα των νὰ ψαρεύσουν. «Ἄφησατε αὐτὰ τὰ δίκτυα», τοὺς λέγει ὁ Χριστός, «ἔλατε μαζί μου, ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω νὰ ψαρεύετε ἀνθρώπους».

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀφῆκαν ἀμέσως τὰ δίκτυα των καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἔγιναν μαθηταὶ του.

Λίγο παρακάτω βρίσκει ὁ Ἰησοῦς δύο ἄλλους ἀδελφούς, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννην. Αὐτοὶ ἦσαν μαζὶ μὲ τὸν πατέρα των τὸ Ζεβεδαῖο μέσα σὲ ἓνα πλοιάριο καὶ διώρθωναν τὰ δίκτυα των νὰ τὰ ρίξουν στὴ θάλασσα. «Ἀκολουθήσατέ με», εἶπε καὶ σ' αὐτοὺς ὁ Χριστός. Ἀμέσως ἐκεῖνοι ἀφῆκαν τὰ δίκτυα των καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐπέρασαν λίγες ήμέρες, ὅταν κοντὰ στὴ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος συναντᾷ ὁ Ἰησοῦς κάποιον ἄλλον, ὁ ὄποιος ἦτο τελώνης. Ἐλέγετο Ματθαῖος. «Ἀκολούθησέ με», εἶπε καὶ σ' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀμέσως αὐτὸς τὸν ἀκολούθησε μὲ μεγάλη προθυμία.

Κατόπιν ἐβρήκε καὶ ἄλλους καλούς ἀνθρώπους καὶ ἐμαζεύθηκαν δλοι δώδεκα.

Οἱ δώδεκα μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ὀνομάσθησαν Ἀπόστολοι, γιατὶ αὐτοὺς ἔστειλεν ὁ Χριστὸς σὲ δλον τὸν κόσμον νὰ διδάξουν τὴ διδασκαλία του καὶ τὸ θέλημά του.

Τὰ ὄνόματά των εἶναι Σίμων ἢ Πέτρος καὶ Ἄνδρεας υἱοὶ τοῦ Ἰωνᾶ, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος, Ματθαῖος καὶ Θωμᾶς, Ἰάκωβος καὶ Ἰούδας, ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ.

«Ἡ Κανᾶ ἦτο μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ ἐγίνετο γάμος καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἰησοῦν, τὴν μητέρα του καὶ τοὺς μαθητὰς του. Ἐνῷ ἔτρωγαν ἐτελείωσε τὸ Ἰ. Ἰστορία Κ. Διαθήκης, Καρνάβου-Δουφεζῆ, ἔκδ. β'

κρασί. Ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἐφώναξε ἔξω καὶ τοῦ εἶπε
ὅτι τὸ κρασὶ ἐτελείωσε.

Τὸ θαῦμα τῆς Κανᾶ.

Διατάζει ἀμέσως τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὑπηρέτας νὰ γε-
μίσουν ἔξι στάμνες νερό.

Κατόπιν τὸ εὐλόγησε καὶ ἔγινε ἔνα ὡραῖο κρασί. "Οταν
τὸ ἐπῆγαν μέσα στὸ τραπέζι, ὅλοι ἐθαύμασαν γιὰ τὸ θαῦμα
αὐτὸ ποὺ ἔδειξε τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ.

‘Η ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε στὴν πόλι Ναΐν.
Πίσω του ἐπήγαινε πιλότος κόσμος, καθὼς καὶ οἱ μαθη-
ταὶ του.

Μόλις ἔφθασε στὴν πόλι συνήντησαν στὸ δρόμο μιὰ
κηδεία. Κλάματα καὶ φωνὲς ἀκούοντο πίσω ἀπὸ τὸ φέ-
ρετρο.

Ἐίχε πεθάνει τὸ μονάκριβο ἄγόρι μιᾶς χήρας. Τόσο
πολὺ τὴν ἐλυπήθηκε ὁ Χριστὸς ὥστε τῆς εἶπε: «Μὴ κλαίης,

τὸ παιδί σου θὰ ἀναστηθῇ». Ἐσταμάτησε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπήγαιναν τὸν νεκρό, ἐπλησίασε κοντά καὶ εἶπε στὸν νεκρό: «Σήκω ἐπάνω, νέε». Ἀμέσως δὲ νέος ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἐκοίταξε μὲ ἀπορία γύρω του καὶ ἀρχισε νὰ ὅμιλῃ.

Ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴν χαρά της ἐγονάτισε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἰησοῦ, δὲ ἄλλος κόσμος ἐθαύμασε γιὰ τὸ θαῦμα του καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

‘Ο Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδία.

Μίαν ἡμέραν ἐνῷ δὲ Ἰησοῦς ἐγύριζε ἀπὸ ἔνα μακρυνὸ χωρὶδι μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του ἐκάθισε νὰ ξεκουρασθῇ.

Πολλὲς μητέρες ποὺ εἶχαν μικρὰ παιδιά, μόλις τὸν εἶδαν, ἐπλησίασαν μὲ τὰ μικρά των γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ Ἰησοῦς. Ἐπειδὴ δὲ μως ἥτο κουρασμένος δὲν τίς ἄφηναν οἱ μαθηταί του νὰ πλησιάσουν γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν.

‘Ο Χριστὸς δὲ μως τοὺς εἶπε: «Δὲν κάνετε καλά, ἀφῆσατε τὰ παιδάκια νὰ ἔλθουν κοντά μου, γιατὶ δι’ αὐτὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Καὶ ὅταν αὐτὰ ἐπλησίασαν ἔβαλε τὰ χέρια του ἐπάνω στὸ κεφάλι των, τὰ εὐλόγησε καὶ τοὺς παράγγειλε νὰ εἶναι καλὰ παιδιά καὶ νὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς των.

‘Ο Ἰησοῦς ἀνασταίνει τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου.

“Οπως ἐμεῖς πηγαίνομεν στὴν ἐκκλησία διὰ νὰ προσευχθοῦμε, ἔτσι καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐμαζεύοντο στὴ συναγωγὴ γιὰ νὰ λατρεύσουν τὸν Θεό. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς ἐλέγετο ἀρχισυναγωγός.

Μίαν ἡμέραν ἐπαρουσιάσθηκε στὸ Χριστὸ ἔνας ἀρχισυναγωγός, δὲ ὁποῖος ἐλέγετο Ἰάειρος. Αὐτὸς εἶχε ἔνα μονάκριβο κορίτσι ποὺ τὸ ἀγαποῦσε πολύ. Μίαν ἡμέραν ἀρρώστησε βαρειὰ τὸ κορίτσι αὐτὸς καὶ ἥτο ἐτοιμοθάνατο. ‘Ο Ἰάειρος, ποὺ ἄκουσε ἀπὸ πολλοὺς τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρεκάλεσε μὲ δά-

κρυα στὰ μάτια νὰ πάη στὸ σπίτι του γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν κόρη του. Ἀλλὰ ἐνῷ ἀκόμη συνωμιλοῦσε μὲ τὸν Ἰησοῦν, νὰ καὶ ἔρχονται βιαστικοὶ οἱ ὑπηρέται του καὶ τοῦ λέγουν: «Μὴ βάλης σὲ κόπο τὸ διδάσκαλο νὰ ἔλθῃ στὸ σπίτι σου.» Ἡ κόρη σου ἀπέθανε. Ὁ Ἰάειρος μόλις ἄκουσε αὐτὸ ἐκιτρίνισε ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ τὰ πόδια του ἔτρε-

‘Ο Ἰησοῦς ἀνασταίνει τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου.

μαν. Ὁ Χριστὸς ὅμως γυρίζει καὶ τοῦ λέγει: «Μὴ φοβᾶσαι, ἔχε πίστι σὲ μένα καὶ ἡ κόρη σου θὰ γίνῃ καλά.»

Καὶ ἀμέσως ἔξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι. Μόλις ἔφθασαν εἶχε μαζευθῆ κόσμος πολὺς καὶ ὄλοι ἔκλαιγαν τὸ πεθαμένο κορίτσι.

‘Ο Ἰησοῦς τότε ἔβγαλε ὄλον τὸν κόσμο ἔξω καὶ τοὺς εἶπε: «Τί κλαῖτε; Τὸ παιδί δὲν ἀπέθανε, κοιμᾶται.»

Εύρεθηκαν πολλοὶ ποὺ ἐγέλασαν γιὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, γιατὶ ἥξευραν καλὰ ὅτι τὸ κορίτσι εἶχε πεθάνει.

‘Ο Ἰησοῦς ἐπῆρε τότε τοὺς τρεῖς μαθητάς του, τὸν

Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ καὶ ἐμπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο. Κατόπιν ἐπλήσσασε τὸ νεκρὸ κορίτσι, ἔπιασε τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε : «Κορίτσι μου, σήκω ἐπάνω.

’Αμέσως τὸ κορίτσι ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἄρχισε νὰ ὅμιλῃ. «Ολοι τότε ἐθαύμασαν καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

“Ο Ἰησοῦς Θεραπεύει δέκα λεπρούς

Μεταξὺ τῆς Σαμαρείας καὶ τῆς Γαλιλαίας ἦτο ἔνα χωριό. Μίαν ἡμέραν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό αὐτὸ συνήντησαν τὸν Ἰησοῦ δέκα ἄρρωστοι ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἄρρωστεια τοῦ δέρματος, τὴ λέπρα.

Αὐτοὶ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πηγαίνουν μέσα στὸ χωριό ἢ στὴν πόλι, γιὰ νὰ μὴ μεταδώσουν τὸ νόσημά τους καὶ σὲ ἄλλο κόσμο. Γ’ αὐτὸ μόλις εἶδαν ἀπὸ μακρὺ τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν μὲ δυνατὲς φωνὲς γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ. «Ιησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν μας. Κάμε μας καλά».

Ο Χριστὸς τοὺς ἐλυπήθηκε στὴν κατάστασι ποὺ τοὺς εἶδε ἔτσι παραμορφωμένους καὶ τοὺς εἶπε : «Πηγαίνετε στοὺς Ἱερεῖς σας νὰ σᾶς ἰδοῦν ὅτι εἶσθε καλά». Ἔπειτε, δσοι ἔπασχαν ἀπὸ λέπρα, νὰ παρουσιασθοῦν πρῶτα στοὺς Ἱερεῖς, δταν ἐγίνοντο καλά, καὶ αὐτοὶ νὰ τοὺς δώσουν τὸ δικαίωμα νὰ πᾶνε στὸ σπίτι των. Οἱ Ἱερεῖς ἤσαν καὶ Ιατροί.

Οἱ λεπροὶ μόλις ἀκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐπαρουσιάσθηκαν στοὺς Ἱερεῖς, διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν θεραπευθῆ. Οἱ Ἱερεῖς ἀμέσως τοὺς ἔδωσαν τὴν ἄδεια νὰ μείνουν μέσα στὸ χωριό.

’Αλλὰ ἔνας ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς λεπρούς, ποὺ ἦτο Σαμαρείτης, ἐθυμήθηκε τὸν εὐεργέτη του καὶ ἐγύρισε ἀμέσως πίσω στὸν Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸν εύχαριστήσῃ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοῦ ἔκαμε. Κανένας δῆμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔννεα δὲν ἐπῆγε. Τότε δὲν λέγει : «Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ; Μήπως δὲν ἔγιναν καλὰ ὅλοι ; Κανένας δὲν ἥλθε νὰ

μὲ εύχαριστήσῃ». Γυρίζει λοιπὸν καὶ λέγει στὸ Σαμαρείτη: «Πήγαινε στὸ σπίτι σου, τέκνον μου, καὶ ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε».

“Ο Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παράλυτον
τῆς Καπερναούμ.

Πολλὲς φορὲς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπήγαινε σὲ γνωστὰ του σπίτια καὶ ἔκανε τὴ διδασκαλία του. Μίαν ἡμέραν ἦτο σὲ ἑνα σπίτι στὴν πόλι Καπερναούμ, ὅπου εἶχε μαζευθῆ πολὺς κόσμος γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὴ διδασκαλία του.

Σιγὰ σιγὰ ἔγέμισε τὸ σπίτι μέσα καὶ ἔπειτα ἀπ’ ἔξω. Τόσοι πολλοὶ ἦσαν ποὺ οὕτε νὰ μπῆ μέσα κανένας μποροῦσε, οὕτε εὔκολο ἦτο νὰ βγῆ ἔξω.

Σὲ λίγο νὰ καὶ φέρουν ἔνα παράλυτο τέσσαρες ἄνθρωποι ἐπάνω σὲ ἔνα κρεββάτι. Ἡθελαν νὰ παρακαλέσουν τὸ Χριστὸ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔμπαιναν μέσα μὲ τὸν παράλυτο; Τί νὰ κάμουν; Ἐσκέφθηκαν ν’ ἀνεβοῦν ἐπάνω στὴ στέγη, νὰ ἀφαιρέσουν ἔνα-δυὸ σανίδια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω μὲ σχοινὶ νὰ κατεβάσουν τὸν ἄρρωστο, μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ. Αὐτὸ καὶ ἔκαμαν.

“Οταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴ μεγάλη τους πίστι ποὺ εἶχαν σ’ αὐτόν, λέγει στὸν παραλυτικό: «Τέκνον μου, οἱ ἀμαρτίες σου εἶναι συγχωρημένες».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄκουσαν καὶ μερικοὶ γραμματεῖς ποὺ ἦσαν μέσα. Αὐτοὶ ἐπῆγαν μέσα ὅχι γιατὶ ἐθαύμαζαν τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ γιατὶ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ εὔρουν μία ἀφορμὴ νὰ τὸν καταστρέψουν.

Μόλις λοιπὸν ἄκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ εἶπαν μὲ τὸ νοῦ των: «Γιὰ Ἰδέας, βλασφημεῖ. Μήπως αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ τὶς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων; Αὐτὸ μόνον ὁ Θεός μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ».

‘Ο Ἰησοῦς δύμως ποὺ ἐκατάλαβε τὰς σκέψεις τους τοὺς εἶπε; «Γιατὶ ἐβάλατε κακὸ στὸ νοῦ σας; Τί εἶναι πιὸ εὔκολο, νὰ εἰπῶ στὸν ἄρρωστο, σοῦ ἐσυγχωρήθηκαν οἱ ἀμαρτίες σου, ἢ σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ περι-

πάτει; Ἐλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὴ δύναμι νὰ συγχωρῶ ἄμαρτίες, ἀκούσατε τὶ θὰ εἰπῶ στὸν παράλυτο. Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ περιπάτει». Ἀμέσως ὁ παράλυτος ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἀρχισε νὰ περιπατᾷ. «Ολος ὁ κόσμος ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐδόξασε τὸν Ἰησοῦ.

· Ο ἑκατόνταρχος τῆς Καπερναούμ καὶ ὁ Χριστός.

Στὰ χρόνια τοῦ Ἰησοῦ τὴν Παλαιστίνη τὴν εἶχαν οἱ Ρωμαῖοι. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ διοικηταὶ καὶ ὁ στρατὸς ποὺ ἦσαν ἔκει ἦσαν ἀπὸ Ρωμαίους. Μίαν ἡμέραν ἐπαρουσιάσθηκε στὸν Ἰησοῦ, στὴν Καπερναούμ, ἔνας ἀξιωματικὸς Ρωμαῖος, ἑκατόνταρχος, ὁ ὄποιος εἶχε ἄρρωστον ἔνα δοῦλο. Εἶπε λοιπὸν στὸν Ἰησοῦ : «Κύριε, ἔχω ἄρρωστο ἀπὸ παραλυσίᾳ ἔνα ύπηρέτη. Δὲν εἶμαι δύμας ἐγὼ ἀξιος νὰ σὲ δεχθῶ στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃς. Δὲν λέγεις καλύτερα νὰ γίνη καλά ; »Εχω τὴν πεποίθησι πώς θὰ θεραπευθῇ, γιατὶ καὶ ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἀξιωματικὸς ὅτι διατάξω τοὺς στρατιώτας μου ἀμέσως τὸ κάνουν».

«Ο ἑκατόνταρχος, ἂν καὶ ἦτο Ρωμαῖος, ἥτο δύμας καλὸς ἄνθρωπος καὶ πολλὲς φορὲς ἔκανε καλὰ στοὺς Ἐβραίους. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ τὸν παρεκάλεσαν καὶ ἔκεινοι ἴδιαιτέρως γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Τόσο πολὺ ἐθαύμασε ὁ Χριστὸς τὴν πίστι τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὥστε εἶπε στοὺς μαθητάς του : «Τέτοια πίστι ἐγὼ οὔτε στοὺς Ἰστραηλίτας δὲν εύρηκα». Στὸν ἀξιωματικὸ δὲ ἐγύρισε καὶ εἶπε : «Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ θὰ γίνῃ ὅπως πιστεύεις».

Καὶ πράγματι μόλις ἐγύρισε στὸ σπίτι του εὗρε τὸν ύπηρέτη του καλά.

Θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἰεριχώ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν πόλι της Ἰεριχώ. Στὴ γωνία ἐνὸς δρόμου ἐκαθόταν ἔνας τυ-

φλός καὶ ἔζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτας. Ἐπειδὴ πολὺς κόσμος ἐπήγαινε μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ ἐγινόταν μεγάλος θόρυβος. “Οταν ἄκουσε ὁ τυφλός τὸ θόρυβο, ἐρώτησε ἔνα διαβάτη γιατὶ φωνάζουν ἔτοι. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε ὅτι περνᾷ ὁ Χριστός. Ὁ τυφλός εἶχε ἀκούσει ἀπὸ πολλοὺς γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀμέσως μὲ ὅλη τὴ δύναμί του ἀρχισε νὰ φωνάζῃ : «Ἰησοῦ Χριστέ, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησέ με».

Πολλοὶ τὸν ἐμάλλωναν καὶ δὲν τὸν ἀφηναν νὰ φωνάζῃ. Αὐτὸς δύναμεσα στὴν ἀπελπισία του δὲν ἄκουε κανένα καὶ ἐφώναζε ἀκόμη περισσότερο.

‘Ο Ἰησοῦς τότε ἐστάθηκε, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε ; «Τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ ;»—«Θέλω νὰ ἴδω τὸ φῶς μου», τοῦ ἀπήντησε ὁ τυφλός. ‘Ο Ἰησοῦς τοῦ εἶπε : «Θὰ γίνης καλά. Ἡ πίστι σου σὲ ἔσωσε».

‘Αμέσως ὁ τυφλός εἶδε τὸ φῶς του καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, καθὼς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ.

‘Ο χορτασμὸς τῶν πεντακισχιλίων.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τοὺς μαθητάς του καὶ ἐπῆγε στὴν ἔρημο.

Τοὺς ἀκολούθησε δύναμες ἔως ἐκεῖ πολὺς κόσμος γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπέρασαν ὅλη τὴν ἡμέρα τους ἐκεῖ ἀκούοντας τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ χρρίς νὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ διὰ φαγητό.

Γι’ αὐτὸς οἱ μαθηταὶ του ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ παύσῃ πιὰ τὴ διδασκαλία του, γιὰ νὰ γυρίσῃ ὁ κόσμος στὴν πόλιν νὰ φάγη.

«Νὰ τοὺς δώσετε σεῖς», τοὺς ἀπήντησε ὁ Ἰησοῦς.

«Αὐτὰ τὰ τρόφιμα ποὺ ἔχομε μόλις θὰ φθάσουν γιὰ μᾶς», ἀπήντησαν οἱ μαθηταὶ του. Εἶναι μόνον πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια.

«Φέρετε σὲ μὲ ὅ,τι ἔχετε», τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «καὶ βάλετέ τους νὰ καθήσουν κατὰ γῆς ἐπάνω στὰ χόρτα».

Τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔβαλαν τὸν κόσμο νὰ κα-

Θήσῃ κάτω, τοὺς ἔχώρισαν κατὰ ἑκατοντάδας καὶ τοὺς εἰπαν ὅτι θὰ τοὺς δώσουν νὰ φάγουν ὅ, τι πρόχειρον εἶχαν.

Ἐπῆρε ὁ Ἰησοῦς τότε τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια, ἐσήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανό, ἔκαμε τὴν προσευχὴν του στὸν Πατέρα του καὶ κατόπιν εὐλόγησε τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια.

·Ο χορτασμὸς τῶν πεντακισχιλίων.

Οἱ μαθηταὶ τότε ἄρχισαν νὰ μοιράζουν. Ἐχόρτασαν πέντε χιλιάδες ἄνδρες, χωριστὰ οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Τὰ περισσεύματα κατόπιν διέταξεν ὁ Χριστὸς καὶ τὰ ἔμάζευσαν. Μὲ αὐτὰ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνια. Τότε ὅλος ὁ κόσμος ἐθαύμασε καὶ εἶπε: «Ἄληθινὰ αὐτὸς εἶναι προφήτης ποὺ τὸν ἔστειλεν ὁ Θεός στὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ».

·Η θεραπεία τεῦ παραλύτου εἰς Βηθσαϊδά.

Στὴν Ἱερουσαλὴμ ἥτο μία πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπερνοῦσαν τὰ πρόβατα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ θυσιασθοῦν. Γι'

αύτὸν ἡ πύλη αὐτὴ ἐλέ γετο προβατική. Κοντὰ στὴν πύλη αὐτὴ ἦτο μία μεγάλη δεξαμενή, ἡ ὅποια ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς Ἐβραίους Βηθσαΐδα. Γύρω-γύρω εἶχε μέρος σκεπασμένο ἀπὸ πάνω καὶ ἐκεῖ ἐκάθηντο πολλοὶ ἄρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί κλπ. καὶ ἐπερίμεναν. Κάποτε-κάποτε, μέσα στὴ δεξαμενὴ αὐτὴ ἐκατέβαινε ἔνας ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνακάτωνε τὸν νερό. "Οποιος ἀπὸ τοὺς ἄρρωστους ἐπρόφθανε καὶ ἔμπαινε μέσα στὸν νερὸν ἐγίνετο καλά.

Σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸ μέρος ἦτο καὶ ἔνας παράλυτος. Ο δυστυχισμένος ἐκάθητο καὶ ἐπερίμενε νὰ βρῇ εὔκαιρία τριάντα ὁκτώ όλοκληρα χρόνια. Δὲν εἶχε δῆμος κανένα συγγενῆ νὰ τὸν βάλῃ μέσα καὶ ἔτσι ἄλλοι ἐπρόφθαναν καὶ ἔμπαιναν πρῶτοι.

Μίαν ἡμέραν ἐπερνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ Χριστός. Τὸν ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ τοῦ εἶπε : «Τί περιμένεις αὐτοῦ; Θέλεις νὰ γίνης καλά;» Ο παράλυτος τότε τοῦ ἀπήντησε : «Λυπήσου με, Κύριε, δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βάλῃ μέσα στὸν νερό. Γι' αὐτὸν περιμένω ἐδῶ τριάντα ὁκτὼ χρόνια.»

«Σήκω ἐπάνω», τοῦ ἀπήντησε ὁ Ἰησοῦς, «πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει.»

Αμέσως ὁ παράλυτος ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἀφοῦ ἐστάθηκε στὰ πόδια του, ἐπῆρε τὸ κρεββάτι του καὶ ἐπεριπατοῦσε.

Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του ἐμπήκε σὲ ἔνα μικρὸ πλοιάριο γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν μιὰ ὅχθη τῆς Θάλασσας τῆς Γαλιλαίας στὴν ἄλλη.

Ἡ Θάλασσα ἦτο ἥσυχη, τὸ ταξίδι ὡραῖο καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκοιμήθηκε.

Ἐξαφνα δῆμος ἐσηκώθηκε μιὰ ἄγρια τρικυμία. Τὰ κύματα ὑψώνοντο σὰν βουνὰ καὶ ἐσπούσαν μὲ ὄρμὴ ἐπάνω στὸ πλοῖο. Οἱ μαθηταὶ του ἐτρόμαξαν γιατὶ ἐκινδύνευαν νὰ πνιγοῦν.

Ἐπλησίασαν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ξυπνοῦν : «Τί ἐπάθατε», τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς. «Τί φοβᾶσθε;» Ἐσηκώθηκε

ἐπάνω καὶ διέταξε τὴν θάλασσαν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τοὺς ἀνέμους νὰ παύσουν νὰ φυσοῦν.

Κατάπαυσις τῆς τρικυμίας.

Σὲ λίγο ἡ ἔδια γαλήνη ἀπλώθηκε στὸ πέλαγος. Τὰ νερά ἐκυλούσαν ἥρεμα καὶ τὸ πλοιαρίο ἐγλυστρούσε ἀπαλὰ ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια.

Ἐθαύμιασαν τότε οἱ μαθηταί του τόσο πολὺ ὅστε ἔλεγαν: «Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ ὄποῖος ἔχει τὴν δύναμι νὰ ἔξουσιάζῃ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἀνέμους;»

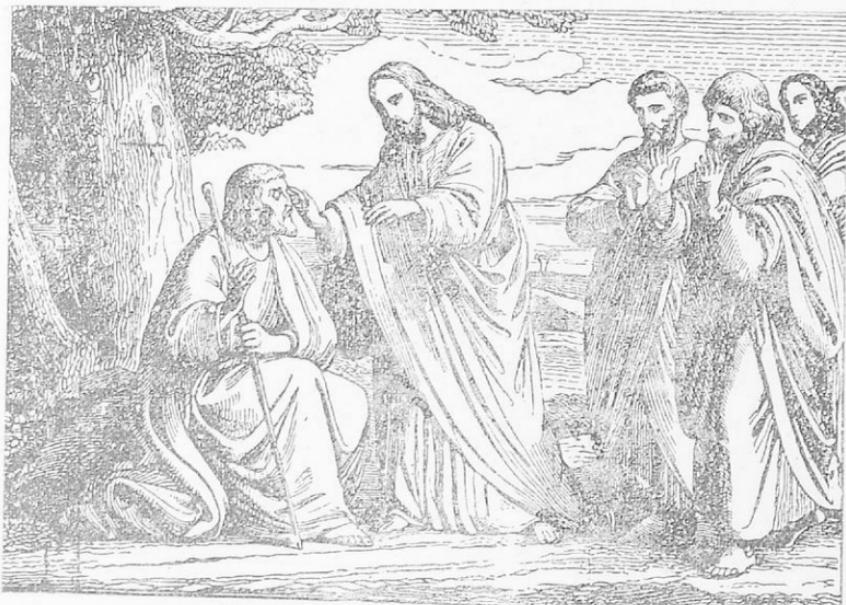
Ἐδόξαζαν γι' αὐτὸ τὸν Θεὸν καὶ διηγήθηκαν τοῦτο σ' ὅλους τοὺς γνωστούς των.

· Ή θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

· Ήτο Σάββατο ὁ Ἰησοῦς μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του

έβγηκε ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐκεῖ εἶδαν ἐμπρός των ἐναντίον ἄνθρωποι τυφλό ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ ἐγεννήθηκε.

Οἱ μαθηταὶ του ἥθελαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθηκε τυφλός. Γι' αὐτὸν ἐρώτησαν τὸν Ἰησοῦν: «Ἄυτὸς ἀμάρτησε, ή μήπως ἀμάρτησαν οἱ γο-

Θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

νεῖς του, ποὺ ἐγεννήθηκε τυφλός;» Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Οὕτε αὐτὸς ἔκαμε ἀμαρτία, οὕτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ ἐγεννήθηκε τυφλός γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ».

Καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ ποία δύναμι εἶχε, ἐπιτυσε κατὰ γῆς, ἔκαμε πηλὸ καὶ μὲ αὐτὸν ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ. Κατόπιν τοῦ εἶπε: «Πήγαινε νὰ πλυθῆς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ». Ὁ τυφλός ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε Ὅ Χριστὸς καὶ ἀμέσως ἄνοιξαν τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν κόσμο.

“Οσοι τὸν ἐγνώριζαν ἀπὸ μικρὸ παιδὶ τυφλό, ἀπόρη-

σαν καὶ ἔλεγαν ἀναμεταξὺ των : «Μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ τυφλὸς ποὺ ἐγνωρίζαμε ;» "Αλλος πάλι γιὰ νὰ βεβαιωθῇ περισσότερο τὸν ἑρωτοῦσε : «Σὺ δὲν εἶσαι ὁ τυφλός ; Σὺ δὲν εἶσαι ποὺ ἐκαθόσ ουν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ ἔζητοῦσες ἐλεημοσύνη ;»—«Ἐγώ», τοὺς ἔλεγε. «Εἶμαι ὁ Ἰδιος. Μὲ ἔκαμε καλὰ ἔνας ἀνθρωπος ποὺ λέγεται Ἰησοῦς».

Οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ ἐφθονοῦσαν τὸν Ἰησοῦ, ἅρχισαν νὰ τὸν κακολογοῦν στὸ λαό. «Δὲν εἶναι καλὸς ἀνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἐργάζεται τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ὁ Νόμος δὲν ἐπιτρέπει αὐτό», ἔλεγαν.

Ἐύρηκαν κατόπιν τὸν τυφλὸν καὶ ἅρχιζαν νὰ τὸν ἔξετάζουν : «Τί ἀνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός;»—«Ἐγώ ξεύρω πῶς ἥμουν τυφλὸς καὶ μὲ ἔκαμε καλά. "Αν ἦτο κακὸς ἀνθρωπος δ Θεός δὲν θὰ τοῦ ἔδινε τὴ δύναμι νὰ μὲ κάμη καλά».

Ἐθύμωσαν τότε οἱ Φαρισαῖοι καὶ τὸν ἔδιωξαν καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὴν συναγωγή.

Μίαν ἡμέραν ἀνταμώθηκαν στὸ δρόμο μὲ τὸν Ἰησοῦ. «Πιστεύεις στὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;» τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς. —«Ποιὸς εἶναι γιὰ νὰ τὸν πιστεύσω;» ἀπῆντησε ὁ τυφλός. —«Ἐγώ εἶμαι», τοῦ ἀπῆντησε ὁ Χριστός, «ἐγώ ποὺ σὲ ἔκαμα καλά».—«Πιστεύω, Κύριε», τοῦ εἶπε, καὶ ἔπεσε καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.

‘Ο Ἰησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος.

Πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ εἶναι μία μικρὴ πόλι, ἡ Βηθανία. Σ' αὐτὴν ἔζοῦσε ἔνας ἀνθρωπος δίκαιος καὶ καλός, πολὺ φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὠνομάζετο Λάζαρος.

‘Ο Λάζαρος εἶχε καὶ δύο ἀδελφάς, τὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία. Καὶ αὐτὲς ἦσαν ἀφωσιωμένες στὸν Χριστὸν καὶ ἀκουαν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὴ διδασκαλία του.

Συχνὰ ὁ Ἰησοῦς μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του ἐπήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου καὶ ἔμενε ἐκεῖ. Ἐκεῖνοι τὸν ἐφι-

λοιξενοῦσαν μὲν μεγάλη προθυμία καὶ τὸ ἔθεωροῦσαν τιμή τους νὰ μένῃ δὲ Χριστὸς στὸ σπίτι τους.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

Μίαν ήμέραν, ἐνῷ δὲ ὁ Χριστὸς ἦτο στὴ Γαλιλαία

Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

μὲ τοὺς μαθητάς του, ἔρχεται σ' αὐτὸν ἕνας ἄνθρωπος βιαστικὸς ἀπὸ τὴ Βηθανία. Οἱ ἀδελφὲς τοῦ Λαζάρου, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, εἶχαν στείλει μήνυμα μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον στὸν Ἰησοῦ, ὅτι ὁ φίλος του ὁ Λάζαρος ἦτο ἄρρωστος βαρειά καὶ νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

«Δὲν εἶναι τίποτε», ἀπήντησε ὁ Χριστός, «αὐτὴ ἡ ἄρρωστεια του δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ ιιός τοῦ Θεοῦ».

Ἐπέρασαν δύο ήμέρες καὶ λέγει ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητάς του : «Ο φίλος μας ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθηκε. Πᾶμε νὰ

τὸν ξυπνήσουμε». — «Καὶ ἂν ἐκοιμήθηκε, μήπως δὲν θάξυπνήσῃ;» εἶπον οἱ μαθηταί του. — «Ο Λάζαρος ἐπέθανε», τούς ζαναλέγει διὰ Χριστός, «καὶ ἀς πᾶμε ἔκει».

“Οταν ἐπλησίασαν στὴ Βηθανία ἔτρεξαν μὲ κλάματα οἱ δύο ἀδελφὲς τοῦ Λαζάρου σὲ προϋπάντησι τοῦ Χριστοῦ.

“Οταν ἐπλησίασαν, ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μότια ἔλεγαν: «Κύριε, δὲν θὰ ἐπέθαινε διὰ Λάζαρος ἂν ἥσουν ἄδω, ἀλλὰ πάλι ζεύρομε πώς διτι κι' ἂν ζητήσῃς ἀπὸ τὸ Θεό, ἐκεῖνος σοῦ τὸ δίδει».

«Δείξατέ μου ποῦ εἶναι τὸ μνῆμα του», τοὺς ἀπήντησε διὰ Χριστός.

Τὸν εἶχαν θάψει μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. “Οταν ἔφθασαν κοντὰ διὰ Χριστὸς εἶπε στούς συγγενεῖς νὰ σηκώσουν τὴν πλάκα. «Κύριε», τοῦ λέγει ἡ Μάρθα, «εἶναι τέσσαρες ήμέρες ποὺ τὸν ἐθάψαμε, καὶ τὸ πτῶμα θὰ μυρίζῃ». ‘Ο Ἰησοῦς δύμας ἐπλησίασε στὸν τάφο, ἔκαμε τὴν προσευχὴ του στὸν Πατέρα του καὶ κατόπιν ἐφώναξε δυνατά: «Λάζαρε, ἔβγα ἔξω». Αμέσως διὰ Λάζαρος ἐσηκώθηκε ἐπάνω μὲ τὰ δεμένα χέρια καὶ πόδια καὶ μὲ τὸ σάβανο καὶ ἅρχισε νὰ μιλᾶ.

“Οσοι ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους εἶδαν τὸ θαῦμα ἐπίστευσαν πώς διὰ Χριστὸς εἶναι παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου ἐορτάζομε τὸ Σάββατο πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.

‘Ο Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.

Μίαν ήμέραν διὰ Ἰησοῦς ἐπήγανε στὴν πόλι τοῦ Ιεριχώ. Κόσμος πολὺς τὸ εἶχε μάθει καὶ ἐμαζεύθηκε στὸ δρόμο ποὺ θὰ ἐπερνοῦσε διὰ Χριστὸς γιὰ νὰ τὸν ίδοιν.

Ἐκεῖ ἦτο καὶ ἔνας ἄνθρωπος πολὺ κοντὸς στὸ ἀναστημα, ποὺ ἐλέγετο Ζακχαῖος. Εἶχε περιουσία γιατὶ τὸ ἐπάγγελμά του ἦτο ἀρχιτελώνης. Αὐτὸς ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ ίδῃ τὸ Χριστό, γιατὶ ἦτο κοντός, ἀνέβηκε ἐπάνω σὲ μιὰ συκομιορέα, “Ηξευρε διτι ἀπὸ κεῖ θὰ ἐπερνοῦσε διὰ Χριστός.

“Οταν ἔφθασε ό τον Ιησοῦς κοντά, ἐσήκωσε τὰ μάτια του στὸ δένδρο καὶ λέγει : «Ζακχαῖε, κατέβα κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο, ἐγὼ θὰ ἔλθω σήμερα στὸ σπίτι σου νὰ μὲ φιλοξενήσῃς».

Εὔκολο εἶναι νὰ φαντασθῇ κανένας τὴ μεγάλη χαρὰ τοῦ Ζακχαίου ποὺ θὰ ἐδέχετο σιὸ σπίτι του τὸ Χριστό.

Ο Ζακχαῖος ἐκατέβηκε κάτω χαρούμενος καὶ ἐπῆρε σπίτι του τὸ Χριστὸ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του. Μόλις ἐμπῆκαν στὸ σπίτι ό Ζακχαῖος τοῦ εἶπε : «Κύριε, τὴ μισή μου περιουσία τὴ χαρίζω ἀπὸ σήμερα στοὺς πιωχούς, καὶ ἂν ἀπὸ κανένα ἐπῆρα περισσότερα θὰ τοῦ τὰ δώσω πίσω τέσσαρες φορὲς περισσότερα».

Ἐχάρηκε ό τον Ιησοῦς γιὰ τὴ μετάνοια αὐτὴ τοῦ Ζακχαίου καὶ λέγει στοὺς μαθητάς του : «Σήμερα ἥλθε στὸ σπίτι αὐτὸ ἡ σωτηρία».

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως ὅταν εἶδαν τοῦτο ἔλεγαν μεταξύ των : «Ποιὰ εἶναι ἡ ἀγιωσύνη του, ἀφοῦ καταδέχεται καὶ τρώγει καὶ μιλεῖ μὲ τὸν πιὸ ἀμαρτωλὸ ἄνθρωπο ;»

Ο Θεός ὅμως ἔστειλε τὸ Χριστὸ στὸν κόσμο ὅχι γιὰ τοὺς καλούς, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλούς.

‘Ο τον Ιησοῦς καὶ ἡ Σαμάρειτις.

Η Σαμάρεια εἶναι μιὰ χώρα τῆς Παλαιστίνης ποὺ βρίσκεται μεταξὺ Ιουδαίας καὶ Γαλιλαίας. Οἱ Ιουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρείτας, ἂν καὶ ἥσαν γείτονες, δὲν τὰ εἶχαν καλά. Ἡσαν ἔχθροι καὶ ποτὲ Ιουδαῖος δὲν ἐμπλούσε σὲ Σαμαρείτη. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τους δὲν ἐπερνοῦσαν. Ἐπήγαιναν ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Μίαν ἡμέραν ό Χριστὸς ἐπέρκειτο νὰ πάγι στὴ Γαλιλαία. Γι’ αὐτὸ ἐπέρασε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια. Ο τον Ιησοῦς, ἂν καὶ Ιουδαῖος, δὲν εἶχε βέβαια καὶ ἐκεῖνος τὸ ὕδιο μῖσος. Ο Χριστὸς ἥλθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ κάμη τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν ἀγαπημένοι μεταξύ των, νὰ φροντίζῃ ό ἔνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ νὰ μὴ θέλῃ ό ἔνας τὸ κακὸ τοῦ ἄλλου.

”Εφθασε στὴν πόλι Σιχάρ. Ἀπ' ἔξω ἦτο ἔνα πηγάδι ποὺ ἐλέγετο πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, ὅπου ἐπήγαινε ὁ κόσμος καὶ ἔπαιρνε νερό. Ἐκεῖ ἐκάθησε καὶ ὁ Χριστὸς νὰ ξεκουρασθῇ, ποὺ ἦτο τὸ μέρος σκιερό. Οἱ μαθηταί του ἐκατέβηκαν στὴν πόλι νὰ ἀγοράσουν τροφάς.

Σὲ λίγο ἔρχεται στὸ πηγάδι μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴν Σαμάρεια νὰ πάρῃ νερό. Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ λίγο νερό.

‘Ο Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτις.

”Ἐπαραξενεύθηκε τότε ἑκείνη, πῶς ἔνας Ἰουδαῖος ἐζητοῦσε νερὸ ἀπὸ μιὰ Σαμαρείτιδα καὶ τοῦ λέγει : «Πῶς ἐσὺ ἔνας Ἰουδαῖος ζητᾶς ἀπὸ ἐμὲ τὴν Σαμαρείτιδα νερό;»

‘Ο Χριστὸς τῆς ἀπήντησε : «Ἐάν ἐγνώριζες ποιὸς εἶναι ἑκεῖνος ποὺ σοῦ ἐζήτησε νερό, ὅχι μονάχα θὰ τοῦ ἔδιδες, ἀλλὰ καὶ θὰ τοῦ ἐζητοῦσες νὰ σοῦ δώσῃ καὶ ἑκεῖνος ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς. Γιατὶ δποιος πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ δικό μου ποτέ του δὲν θὰ διψάσῃ».

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε δλα τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς της, ἑκείνη δὲ ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐκατάλαβε έτι

ό ἄνθρωπος ποὺ ώμιλοῦσε μαζί της δὲν ἦτο σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο προφήτης.

Τοῦ εἶπε λοιπόν : «Απὸ τὰ λόγια σου ποὺ μού εἶπες ἐκατάλαβα ὅτι ξεύρεις πολλά, ὅτι εἶσαι προφήτης. Πές μου λοιπὸν ποιὸ εἶναι πιὸ σωστό, νὰ προσκυνοῦμε τὸ Θεὸν στὸ δρος Γαριζὶν ἢ στὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ τὸν προσκυνοῦμε οἱ Ἰουδαῖοι ;»

— «Ο Θεός», τῆς ἀπήντησε ὁ Χριστός, «εἶναι πνεῦμα καὶ μὲ πνεῦμα πρέπει νὰ τὸν λατρεύουμε. Ο Θεὸς βρίσκεται παντοῦ». — «Αὐτὰ θὰ μᾶς τὰ διδάξῃ ὁ Χριστός», εἶπε πάλιν ἡ Σαμαρεῖτις, «ἔτσι λέγουν οἱ προφῆτες». — «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός», τῆς ἀπήντησε ὁ Ἰησοῦς.

Σὲ λίγο ἔφθασαν καὶ οἱ μαθηταὶ του μὲ τὰ τρόφιμα καὶ ἐφώναξαν τὸν Ἰησοῦν νὰ φάγη. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε : «Τὸ φαγητὸ τὸ δικό μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου».

“Η Σαμαρεῖτις ἔτρεξε γρήγορα στὴν πόλι καὶ διηγήθηκε στοὺς γνωστούς της γιὰ τὸ Χριστό. ”Έτρεξαν τότε πολλοὶ καὶ ἀκουσαν τὴ διδασκαλία του, τὸν παρεκάλεσαν δὲ νὰ μείνῃ μερικὲς ἡμέρες στὴν πόλι τους. Πολλοὶ ἐπίστευσαν στὸ Χριστὸ δταν ἀκουσαν τὸ κήρυγμά του. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε γιὰ τὴ Γαλιλαία.

Η παραβολὴ τοῦ ἀπερισκέπτου πλουσίου.

Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθηκε στὸν Ἰησοῦ ἔνας ἄνθρωπος καὶ τοῦ εἶπε : «Διδάσκαλε, ὁ πατέρας μου ἀπέθανε καὶ μᾶς ἀφῆκε περιουσία σὲ μὲ καὶ στὸν ἀδελφό μου. Ἀλλὰ τὸ μερίδιό μου δὲν μοῦ τὸ δίνει ὁ ἀδελφός μου». — «Τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω λοιπόν», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «νὰ γίνω ἐγὼ δικαστής σας ;»

Κατόπιν τοὺς εἶπε μιὰ ἴστορία γιὰ νὰ καταλάβουν πόσο κακὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ πλεονεξία.

Μιὰ φορὰ ἦτο ἔνας πλούσιος ἄνθρωπος ποὺ τὰ κτήματά του ἔκαμαν τόσους πολλοὺς καρπούς ποὺ δὲν εἶχε

ποῦ νὰ τοὺς βάλῃ. Ἀφοῦ ἐσκέφθηκε πολὺ εἶπε : «Νὰ τὶ θὰ κάμω. Θὰ χαλάσω τὶς ἀποθῆκες μου καὶ θὰ κάμω μεγαλύτερες, καὶ ἀφοῦ βάλω ἔκει ὅλους τοὺς θησαυρούς μου θὰ εἰπῶ στὴν ψυχή μου : Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ γιὰ πολλὰ χρόνια, φάγε, πίε καὶ εὐχαριστήσου».

“Οπως εἶπε, ἔτσι καὶ ἔκαμε. “Οταν δὲ οἱ θησαυρούς του ἔρχεται ἔνας ἄγγελος καὶ τοῦ λέγει : «Ἀνόητε, αὐτὴν τὴν νύκτα ἥλθα νὰ σου πάρω τὴν ψυχήν. Ἔκεινα ποὺ ἔχεις τὶ θὰ γίνουν ;»

Κατόπιν δὲ Χριστὸς τοὺς εἶπε : «Αὕτα παθαίνουν οἱ ἀνθρώποι σκέπτονται μόνο πῶς θὰ καλοπεράσουν στὴ ζωὴ τους καὶ δὲν φροντίζουν καθόλου γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους».

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Διὰ νὰ διδάξῃ δὲ Ἰησοῦς ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα ταπεινοί, εἶπε τὴν ἔξῆς ἴστορία :

Τελώνης καὶ Φαρισαῖος.

«Δύο ἄνθρωποι ἐπῆγαν στὸ ναό γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἔνας ἦτο τελώνης καὶ ὁ ἄλλος Φαρισαῖος.

‘Ο Φαρισαῖος ἐμπῆκε στὸ ναό, ἐπῆγε καὶ ἐστάθηκε ἐμπρὸς στὸ θυσιαστήριο καὶ ἔλεγε στὸ Θεό : «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιατὶ δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀδικοι, ἀρπαγες, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ τελώνης. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ ἔνα δέκατον ἀπὸ ὅσα κερδίζω τὸ δίνω στοὺς πτωχούς».

‘Ο τελώνης ὅμως ἐστάθηκε μακριὰ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ ναοῦ, μὲ τὸ κεφάλι του σκυμμένο κάτω καὶ ἔλεγε : «Θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν ἀμαρτωλό».

“Οταν ἐτελείωσε τὴν παραβολὴ του ὁ Ἰησοῦς εἶπε στοὺς μαθητάς του : «Ο Θεός ἐσυγχώρησε τὸν τελώνη καὶ ὅχι τὸν Φαρισαῖο, γιατὶ ὁ Φαρισαῖος ἦτο ύπερήφανος».

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

“Ἀλλοτε πάλιν ὁ Ἰησοῦς γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι, γιατὶ δὲν ξεύρομε πότε θὰ ἔλθῃ στὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς κρίνῃ, εἶπε τὴν ἔξῆς παραβολὴ :

Μίαν ἡμέραν ἐγίνετο γάμος σὲ ἔνα σπίτι καὶ ἐπροσκάλεσσαν δέκα κορίτσια. Κάθε ἔνα ἐπῆρε μαζί του καὶ ἔνα λυχνάρι γιὰ νὰ φέγγη τὴν νύκτα, γιατὶ ὁ γαμβρὸς θὰ ἐρχόταν ἀργὰ στὸ σπίτι. Τὰ πέντε ἐπρόβλεψαν καὶ ἐπῆραν καὶ λάδι μαζί των μὴ τυχὸν καὶ σβύσῃ τὸ λυχνάρι των. Τὰ ἄλλα δὲν ἐπῆραν. Ἐπερίμεναν πολλὲς ὥρες καὶ ὁ γαμβρὸς δὲν ἐρχόταν. Γ’ αὐτὸν ἐπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Κάποτε ἀργὰ τὴν νύκτα ἀκούσθηκε : «Σηκωθῆτε, ἔρχεται ὁ γαμβρός». Ἐσηκώθηκαν ὅλοι γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήσουν καὶ ἄναψαν καὶ τὰ λυχνάρια τους. Τὰ πέντε κορίτσια ὅμως εἶδαν μὲ λύπη τους ὅτι τὰ δικά τους ἔσβυναν. Εἶχε σωθῆ τὸ λάδι. Ἐζήτησαν τότε λίγο ἀπὸ τὰ ἄλλα πέντε κορίτσια, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔδωσαν, γιατὶ καὶ αὐτὰ ἐφοβήθηκαν μήπως δὲν φθάσῃ καὶ τὸ δικό τους. «Πηγαίνετε καὶ ἀγοράσατε», τοὺς εἶπαν.

Τί νὰ κάνουν λοιπόν ἐβγῆκαν ἔξω στὴν ἀγορά γιὰ νὰ ἀγοράσουν λάδι. Ἐν τῷ μεταξὺ δημώς ἦλθε ὁ γαμβρὸς καὶ ἐμπήκαν στὸ σπίτι ὅλοι οἱ καλεσμένοι καὶ ἔκλεισε θύρα. Σὲ λίγο ἐφθασαν καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια. Ἐκτύπησαν νὰ τοὺς ἀνοίξουν, ἀλλὰ ὁ γαμβρὸς τοὺς εἶπε: «Δὲν σᾶς γνωρίζω ποιὲς εἶσθε».

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἐλεήμονος
Σαμαρείτου.

Μίαν φορὰν ἔνας νομικὸς ἥθελε νὰ πειράξῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐρώτησε: «Διδάσκαλε, πές μου, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ κερδίσω τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν;» — «Ἐίσαι νομικὸς καὶ ξέρεις τὶ λέγει ὁ νόμος», τοῦ ἀπήντησε ὁ Ἰησοῦς. — «Τί λέγει λοιπὸν ὁ νόμος;» — Νὰ ἀγαπᾶς τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου». — «Ἄφοῦ λοιπὸν τὸ ξέρεις, πήγαινε καὶ κάμε ὅτι λέγει ὁ Νόμος». — «Ναί, ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου».

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε τὴν ἔξῆς παραβολὴν:

«Μίαν φορὰν ἔνας ἄνθρωπος ἐπήγαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴν πόλι τοῦ Ιεριχώ. Στὸ δρόμο τὸν ἔπιασσαν λησταί, τὸν ἐγύμνωσαν, τοῦ ἐπῆραν ὅσα χρήματα εἶχε καὶ τὸν ἐκτύπησαν μὲ τὰ μαχαίρια. Τὸν ἀφῆκαν μισοπεθαμένο στὸ δρόμο. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἐπέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ἔνας ιερέας, ὁ δόποιος ἔκαμε πώς δὲν τὸν εἶδε. Ἔπέρασε κατόπιν καὶ ἔνας Λευΐτης καὶ αὐτὸς δὲν τοῦ ἔδωσε προσοχή.

Κατόπιν ἐπέρασε καὶ ἔνας Σαμαρείτης. Αὐτὸς, ἃν καὶ ὁ πληγωμένος ἦτο Ιουδαῖος, ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο του τὸν ἔξέτασε τὶ ἐπαθε, τοῦ ἔδεσε τὶς πληγές, τὸν ἀνέβασε ἐπάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν ἐπῆγε σὲ ἔνα ξενοδοχεῖο ποὺ ἦτο ἐκεῖ κοντά. Ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη νὰ φύγῃ, ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε: «Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο περιποιήσου τὸν καλά, φρόντισέ τὸν καὶ ἃν ἔξιδεύσῃς περισ-

δότερα ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποὺ σοῦ ἔδωσα, ὅταν γυρίσω θὰ σοῦ τὰ πληρώσω».

«Ποιὸς ἀπὸ ταύς τρεῖς ἀνθρώπους», εἶπε στὸ νομικὸ ὄ’ Ἰησοῦς, «εἶναι ὁ πλησίον τοῦ πληγωμένου;»—«Ο Σαμαρείτης», ἀπήντησε ὁ νομικός.—«Τότε λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ἐκατάλαβες, πήγαινε καὶ κάμε σὺ τὸ ἴδιο στούς ἄλλους γιὰ νὰ κερδίσῃς τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου μίοῦ.

‘Ο Ἰησοῦς ἤθελε νὰ διδάξῃ ὅτι μεγάλη χαρὰ γίνεται στὸν οὐρανὸ ὅταν ἔνας ἀμαρτωλός ἀνθρωπὸς μετανοῇ.

Γι’ αὐτὸ εἶπε τὴν ἔξῆς παραβολὴ: “Ἐνας βασιλεὺς εἶχε δύο παιδιά. Τὸ μικρότερο, ὅταν ἐμεγάλωσε, λέγει μιὰν ἡμέρα στὸν πατέρα του: »Ἐγώ, πατέρα, ἐβαρέθηκα νὰ δουλεύω κοντά σου. Δῶσε μου τὸ μερίδιό μου ἀπὸ τὴν περιουσία μου καὶ θὰ ξενητευθῶ». ‘Ο πατέρας του, ἀν καὶ δὲν ἤθελε, ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μερίδιό του, γιὰ νὰ μὴ τὸν κακοκαρδίσῃ. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔφυγε στὰ ξένα. ’Αλλὰ ἔκει, ἀντὶ νὰ ἐργασθῇ, ἀρχισε νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ ξοδεύῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ χρήματά του. Σὲ λίγο τὰ ἐσπατάλησε ὅλα καὶ ἔμεινε χωρὶς λεπτά. Τί νὰ κάμῃ τότε; ’Αναγκάσθηκε νὰ ζητήσῃ ἐργασία. ’Αλλὰ καὶ ἐργασία δὲν εὔρισκε πουθενά. Τότε ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήσῃ θέσι κοντά σὲ ἔνα πλούσιο. Αὐτὸς ὅμως τοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχε ἄλλη ἐργασία νὰ τοῦ δώσῃ παρά μόνον νὰ βόσκῃ τοὺς χοίρους ἔξω εἰς τὰ κτήματά του. Τὸ ἀσωτὸ παιδί ἀναγκάσθηκε νὰ βόσκῃ χοίρους. ’Εκεῖ ὅμως τὸ ψωμὶ ἥτο λίγο καὶ γι’ αὐτὸ πολλές φορὲς γιὰ νὰ χορτάσῃ ἔτρωγε ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι.

Μίαν ἡμέραν ἔκει ποὺ ἔβοσκε τοὺς χοίρους συναίσθανθη τὴν κατάστασὶ του καὶ εἶπε: «Οἱ ύπηρέται τοῦ πατέρα μου χορταίνουν ψωμὶ καὶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα. Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἴπω: »Πατέρα μου, συγχώρησέ με, δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ παιδί σου· κάμε με ως ἔνα ύπηρέτη». ”Οπως ἐσκέφθηκε ἔτσι καὶ ἔκαμε,

Ἐγύρισε λοιπὸν πίσω καὶ ἐπαρουσιάσθηκε στὸν πατέρα του κουρελιασμένος, γιατὶ τὰ φορέματά του εἶχαν καταστραφῆ, καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἔπεσε γονατιστὸς ἐμπρός του. Ὁ πατέρας του ἐξαφνιάσθηκε σὰν εἶδε τὸ παιδί του σὲ ἐκείνη τὴν κατάστασι. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησί του. Τόσα χρόνια εἶχε νὰ τὸ ἰδῇ καὶ ἥτο ἀπελπισμένος ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐξανάβλεπε. «Πατέρα μου, τοῦ λέγει, συγχώρεσέ με γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα· ἀμάρτησα καὶ σὲ σέ, ποὺ δὲν σὲ ἀκουσα, καὶ στὸ Θεό, ποὺ σὲ ἔκαμα τόσο νὰ λυπηθῆς. Λυπήσου με, ὑποφέρω, ἄφησέ με νὰ ἐργασθῶ κοντά σου ὅχι πιὰ σὰν παιδί σου, ἀλλὰ σὰν ὑπηρέτη σου».

Ἡ καρδιὰ τοῦ πατέρα του ἐρράγισε τὸν ἐσήκωσε ἐπάνω καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ τοῦ εἶπε: «Σὲ συγχωρώ, παιδί μου, βάλε τὰ καλύτερα φορέματα ποὺ ἔχομε καὶ κάθησε νὰ διασκεδάσωμε γιὰ τὸ γυρισμό σου».

Ἀμέσως διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ τοῦ φέρουν καλὰ φορέματα, νὰ τοῦ φορέσουν δακτυλίδι στὸ χέρι καὶ νὰ σφάξουν τὸ καλύτερο μοσχάρι καὶ νὰ διασκεδάσουν γιατὶ τὸ παιδί του ἥτο νεκρὸ καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαμένο καὶ εύρεθηκε.

Τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ πλουσίου φωνὲς χαρούμενες καὶ παιχνίδια καὶ τραγούδια ἤκούοντο. Τὸ μεγαλύτερο παιδί του γυρίζοντας ἀπὸ τὰ χωράφια ἐπαραξενεύθηκε ἀπὸ μακρυὰ γιὰ τὴν φωτοχυσία ποὺ εἶχε τὸ σπίτι τους. Τόσα χρόνια εἶχε νὰ ἰδῇ γλέντι. «Τί! συμβαίνει;» ἐρώτησε μὲ ἀπορία τοὺς ὑπηρέτας ἀμα ἐπλησίασε. «Ὁ ἀδελφός σου ἐγύρισε ἀπὸ τὰ ξένα», τοῦ ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ καλύτερο μοσχάρι καὶ διασκεδάζει.

Ἐθύμωσε πολὺ τὸ μεγαλύτερο παιδί καὶ δὲν ἥθελε νὰ μπῆ στὸ σπίτι. Ἐβγῆκε τότε ὁ πατέρας του καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσε νὰ μπῆ μέσα, Ἐκεῖνο δύμας ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε: «Ἐγὼ τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτὲ δὲν σὲ παράκουσα καὶ δύμας ἐσύ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἕνα κατσίκι νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα δὲ! ποὺ

ῆλθε τὸ παιδὶ ποὺ ἔφαγε τὴν περιουσία σου, ἔσφαξες τὸ καλύτερο μοσχάρι».

Τότε ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε: «Παιδί, μου ἐσὺ πάντοτε εἶσαι κοντά μου καὶ διὰ τοῦτο ἔχω εἶναι δικό σου. »Ἐπρεπε καὶ σὺ νὰ χαρῆς γιατὶ ὁ ἀδελφός σου ἦτο νεκρός καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαμένος καὶ εὑρέθηκε».

‘Ο Ιησοῦς μπαίνει στὰ Ιεροσόλυμα
μὲ μεγάλη δόξα.

Ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα. “Ολος ὁ κόσμος ἔτοιμάζετο γιὰ τὰ Ιεροσόλυμα, γιατὶ συνήθιζαν ἐκεῖ νὰ τὸ ἑορτάζουν.

Γ’ αὐτὸ καὶ ὁ Ιησοῦς μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του, ὅφου ἀνέστησε τὸν φίλο του τὸν Λάζαρο στὴ Βηθανία, ἔτοι-

‘Ο Ιησοῦς εἰς Ιεροσόλυμα.
μάσθηκε γιὰ τὰ Ιεροσόλυμα. «Πηγαίνετε», εἶπε στοὺς μα-
θητάς του, «στὸ χωριὸ ποὺ εἶναι ἀπέναντι καὶ ἐκεῖ θὰ βρήτε

Ἐνα δεμένο σὲ ἔνα δένδρο καὶ ἔνα πουλαράκι. Λύσετέ τον καὶ φέρτε τον ἐδῶ». «Οταν ἐγύρισαν οἱ μαθηταί του μὲ τὸν δόνο, ἔστρωσαν ἐπάνω στὸν δόνο τὰ φορέματά των καὶ ἐπῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπήγαιναν στὴν Ἱερουσαλήμ εἶδαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἔδωσαν τὴν εἰδησι πώς ἔρχεται καὶ ὁ Χριστός. Ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κόσμου ἦτο μεγάλος. Θὰ ἔβλεπαν ἐκεῖνον ποὺ ἔκαμε τόσα καὶ τόσα θαύματα, ποὺ ἀνέστησε τὸν Λάζαρο. Ἐπῆραν ἀμέσως τὸ δρόμο γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήσουν. Ἀπὸ τὴ χαρά τους ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ φοινικίες, ποὺ ἥσαν πολλὲς σὲ ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἄλλοι ἀνέβαιναν στὰ δένδρα, ἄλλοι ἔστρωναν κάτω τὰ φορέματά των καὶ ἄλλοι ἐσκόρπιζαν στὸ δρόμο ποὺ θὰ ἐπερνοῦσε λουλούδια.

Ἐφάνηκε ἐπὶ τέλους μακρυά ὁ Ἰησοῦς στὸ δρόμο μὲ τὴ συνοδεία του. Φωνὲς χαρᾶς ἤκούοντο. Δόξα στὸν υἱὸν τοῦ Δαβίδ, εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἔρχεται ἐν δόνόματι τοῦ Κυρίου. Καὶ ἀντιλαλούσαν οἱ φωνὲς σὲ ὅλο τὸ δρόμο.

‘Ο Ἰησοῦς ὅμιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν ποὺ ἔκαμε ὁ λαός στὸν Ἰησοῦν μεγάλο μῆσος ἐγεννήθηκε στὴν ψυχὴ τῶν Φαρισαίων.

Δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπροσπαθοῦσαν μὲ κάθε μέσον νὰ εὕρουν μιὰ ἀφορμὴ νὰ τὸν φονεύσουν.

Γι’ αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε στοὺς μαθητάς του : «Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς εἶναι ἀνθρώποι ὑποκριταί, ὅμιλοι στὸν κόσμο γιὰ τὴν ἡθικὴ καὶ αὐτὸι κάνουν τὶς χειρότερες πράξεις. Μοιάζουν μὲ τάφους στολισμένους ἀπ’ ἔξω ὠραῖα καὶ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀκαθαρσίες. Καὶ ἀν καμμιὰ φορά κάμουν καμμιὰ καλὴ πρᾶξι, τὴν κάνουν γιὰ νὰ φανοῦν στὸν κόσμο ὅτι εἶναι καλοί. Γι’ αὐτὸ νὰ κάμνετε ὅτι αὐτοὶ λέγουν, νὰ μὴ κάμνετε ὅμως ὅτι αὐτοὶ κάμνουν».

Τὸ Ἀνώτατο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἐπειδὴ ἀπεφάσισαν νὰ ἔξολοιθρεύσουν τὸν Ἰησοῦν, ἐμαζεύθηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα Καιίᾳφα γιὰ νὰ σκεφθοῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦν.

Ἐκεῖ ἔκαμαν συμβούλιο καὶ ἐσκέφθησαν νὰ τὸν θανατώσουν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα γιὰ νὰ μὴ γίνῃ θόρυβος, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἀγαποῦσαν τὸν Ἰησοῦν.

Ἐνῷ ἐσκέπτοντο μὲ τὸ τρόπο θὰ τὸν πιάσουν παρουσιάζεται μπροστά τους ἔνας μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὃ ὅποιος ἦτο ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο τὰ χρήματα ἀπὸ ὅσο ἀγαποῦσε τὸ δάσκαλό του.

«Τί μοῦ δίνετε;», λέγει στὸ συμβούλιο, «νὰ σᾶς παραδώσω ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν;» — «Τριάκοντα ἀργύρια», τοῦ εἶπαν ἑκεῖνοι.

Ἐδέχθηκε λοιπὸν αὐτὸς καὶ ἐζητοῦσε εὔκαιρία νὰ τὸν παραδώσῃ.

Ο Μυστικὸς Δεῖπνος.

Ἔτοι ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡμέρα Πέμπτη. Ο Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς του ἦτο στὴ Βηθανία.

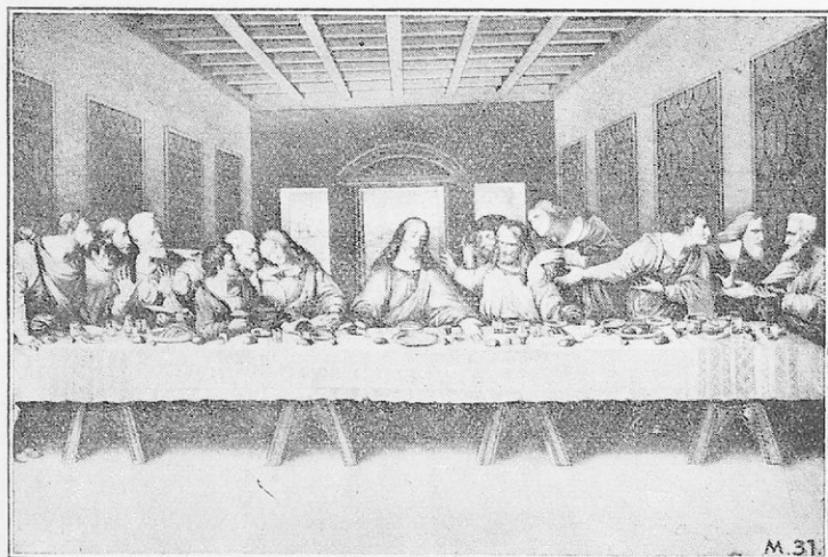
Τὸν ἐρώτησαν λοιπὸν οἱ μαθηταὶ του ποῦ θὰ ἥθελε νὰ φάγουν τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα. «Πηγαίνετε», λέγει ὁ Ἰησοῦς στὸν Πέτρο καὶ στὸν Ἰωάννη, στὴν Ἱερουσαλήμ. Στὸ δρόμο θὰ συναντήσετε ἄνθρωπο νὰ κρατῇ στάμνα μὲ νερό. Ἀκολουθήσατέ τον καὶ στὸ σπίτι ποὺ θὰ πάῃ νὰ πῆτε στὸν οἰκοδεσπότη νὰ σᾶς δείξῃ ἐνα μέρος γιὰ νὰ φάμε τὸ Πάσχα. Ἐκεῖ νὰ ἔτοιμάσετε τὸ δεῖπνο».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔκαμαν σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του καὶ ἔτοιμασαν τὸ φαγητό. Τὸ βράδυ ἔφθασε καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴ Βηθανία. Ἡσαν μαζευμένοι στὸ τραπέζι οἱ δώδεκα μαθηταὶ καὶ τοὺς εἶπε: «Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ φάγω μαζί σας γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάσχα πρὶν πεθάνω».

Ἐπειδὴ δὲ ἥθελε νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητάς του ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ταπεινοὶ ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἔπλυνε ὁ Ἰδιος τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του. Κατόπιν ἐκάθησε στὸ τραπέζι.

Ἄμεσως ἐπῆρε ὁ Ἰησοῦς ἔνα ψωμί, τὸ εὔλόγησε καὶ τὸ ἔκοψε σὲ κομμάτια. «Λάβετε, φάγετε, αὐτὸς εἶναι τὸ σῶμα μου», εἶπε στοὺς μαθητάς του. Ἐπειτα ἐπῆρε ἔνα ποτήρι κρασί, εύχαριστησε τὸν Θεὸν καὶ ἔδωσε στοὺς μαθητάς του νὰ πιοῦν. «Πίετε ἀπὸ αὐτὸς ὄλοι, αὐτὸς εἶναι τὸ αἷμα μου. Αὐτὸς νὰ κάμετε γιὰ νὰ μὲθυμώσαστε».

Ἐνῷ ἔτρωγαν τοὺς εἶπε: «Ἐνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προ-

M.31.

‘Ο Μυστικὸς Δεῖπνος.

δώση». “Ολοι ἔγιναν σιωπηλοὶ καὶ ἡ λύπη ἐζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό τους. Κατόπιν ἄρχισαν νὰ ἐρωτοῦν τὸν Ἰησοῦ: «Κύριε, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ σὲ προδώσῃ;» ‘Ο Ἰησοῦς ὅμως δὲν ἔδωκε καμμιὰ ἀπάντησι.

Τότε ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μαθητάς του, ὁ Ἰωάννης, ἔσκυψε καὶ τὸν ἐρώτησε κρυφὰ ποιὸς θὰ εἶναι ὁ προδότης. ‘Ο Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε: «Σὲ ἐκεῖνον ποὺ

Θὰ δώσω βουτηγμένο τὸ ψωμὶ μέσα στὸ φαγητό, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ προδότης».

Κατόπιν ἐπῆρε ἔνα κομμάτι ψωμί, τὸ ἐβούτηξε μέσα στὸ πιάτο του καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἰούδα καὶ τοῦ εἶπε: «Ο, τι ἔχεις νὰ κάμης, κάμε το ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα». Ο Ἰούδας ἔφυγε.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς δὲν ἐκατάλαβε αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὸν Ἰούδα. «Ολοὶ ἐνόμισαν ὅτι τὸν ἔστειλε νὰ ἀγοράσῃ τροφάς γιὰ τοὺς πτωχούς, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε τὰ χρήματα.

«Ἐπειτα τοὺς ἔδωσε πολλάς συμβουλάς, τοὺς εἶπε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι μεταξύ των καὶ νὰ κάμνουν τὸ θέλημά του.

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς.

Ἄφοῦ ὁ Ἰησοῦς ἔδωκε στοὺς μαθητάς του τὶς τελευταῖς του συμβουλές, τοὺς ἐφανέρωσε ὅτι θὰ σταυρωθῇ καὶ ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναστηθῇ. Οἱ μαθηταὶ του ἐλυπήθηκαν πολὺ γι' αὐτό, ἐκεῖνος ὅμως τοὺς ἐπαρηγόρησε καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ στείλῃ τὸ «Ἀγιον Πνεῦμα» νὰ τοὺς φωτίσῃ. Κατόπιν τοὺς ἐπῆρε γιὰ νὰ προσευχηθοῦν σὲ ἔνα κῆπο τῆς Γεθσημανῆς. Στὸ δρόμο ποὺ ἐπήγαιναν τοὺς εἶπε: «Αὐτὴν τὴν νύκτα θὰ δοκιμάσω ποιὸς θὰ μείνῃ πιστὸς σὲ μέ».

«Ο Πέτρος τότε τοῦ ἔδωκε ὑπόσχεσι ὅτι θὰ μείνῃ πιστὸς στὸν Ἰησοῦ μέχρι τελευταίας του στιγμῆς καὶ ἀνάκομη οἱ ἄλλοι τὸν ἀρνηθοῦν. «Καὶ ὅμως, Πέτρε», τοῦ ἀπήντησε ὁ Χριστός, «θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορὲς πρὶν νὰ φωνάξῃ ὁ πετεινός».

«Ἐφθασαν στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφῆκε τοὺς μαθητάς του λίγο μακρύτερα, αὐτὸς δὲ ἐπῆρε μαζί του τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη.

Στὸ δρόμο τοὺς ἔλεγε: «Νὰ ξέρατε πόσο σήμερα εἶμαι λυπημένος. Μείνατε σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ προσπάθήσατε νὰ μὴ λασθανῆτε πάρη ὁ ὑπνος». Ἐπροχώρησε λίγα βή-

ματα και ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς καὶ ἀρχισε νὰ κάμνη τὴν προσευχή του. «Πατέρα μου», ἔλεγε, «ἄν εἶνας δυνατὸν ἀς ἀποφύγω τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ πάλιν ἀς γίνη τὸ δικό σου θέλημα καὶ ὅχι τὸ δικό μου». «Οταν ἐγύρισε εύρηκε τοὺς μαθητάς του κοιμισμένους. Τοὺς ἔξυπνησε καὶ τοὺς εἶπε : «Δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ἀγυρπνοι λίγη ὥρα μαζί μου ;» »Ἐπειτα ἐπῆγε δευτέρα φορὰ γιὰ νὰ προσευχηθῇ. «Οταν ἐγύρισε πάλι τοὺς εύ-

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ.

ρῆκε κοιμισμένους, τοὺς ἔξυπνησε πάλι καὶ τοὺς ἐμάλλωσε καὶ ἔξαναπῆγε τρίτη φορὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία του ἔτρεχε ποτάμι ύδρωτας ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Τέλος ἐτελείωσε τὴν προσευχή του καὶ ἐγύρισε πάλι στοὺς μαθητάς του. Πάλιν ἐκεῖνοι ἦσαν κοιμισμένοι. «Ἄφοῦ θέλετε νὰ κοιμᾶσθε», τοὺς εἶπε δ Ἡριστός, «κοιμᾶσθε, ἀλλὰ ἔφθασε ἡ ὥρα ποὺ θὰ μὲ συλλάβουν».

Ἐξαφνα ἐπαρουσιάσθηκαν πολλοὶ στρατιῶται Ρωμαῖοι καὶ πολλοὶ Ἐβραῖοι μὲ ξύλα, μὲ μαχαίρια καὶ μὲ

φανάρια στὸ χέρι. "Ηθελαν νὰ βροῦν και νὰ πιάσουν τὸ Χριστό. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ἦτο και ὁ Ἰούδας, ὁ ὅποιος μόλις εἶδε τὸν Ἰησοῦ ἔτρεξε και τὸν ἐφίλησε. "Ηθελε μὲ αὐτὸν νὰ δείξῃ στοὺς Ρωμαίους ποιὸς ἦτο ὁ Χριστός. 'Ο Χριστὸς τότε τοῦ εἶπε : «'Ιούδα, μὲ φίλημα παρασδίδεις τὸν διδάσκαλό σου;» 'Αμέσως οἱ στρατιῶται τὸν ἔπιασαν. Τότε ὁ Πέτρος ἐθύμωσε και ἔσυρε τὸ μαχαῖρι του και ἔκοψε τὸ αὐτὶ ἐνὸς δούλου. 'Ο Χριστὸς ὅμως τὸν ἐμάλλωσε και τοῦ εἶπε : «Πέτρε, Πέτρε, βάλε τὸ μαχαῖρι στὴ θέσι του, γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης πώς αὐτὸν ποὺ κάνεις τώρα ἐσύ θὰ τὸ πάθης ὁ Ἰδιος».

Στοὺς Ἐβραίους δὲ εἶπε : «Νύκτα ἥλθατε νὰ μὲ πιάσετε ; Μήπως εἴμαι κανένας ληστής ; Γιατὶ δὲν μὲ πιάνατε ἡμέρα; ; Οἱ μαθηταὶ του κατόπιν ἔφυγαν. Μόνον ὁ Πέτρος ἀπὸ μακριὰ ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ.

‘Ο Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου και ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου.

Οἱ στρατιῶται ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα "Αννα. Ἔκει ἦσαν και ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους τῶν Ἰουδαίων γιὰ νὰ καταδικάσουν τὸν Ἰησοῦ.

‘Ο "Αννας τὸν ἐρώτησε γιὰ τὴ διδασκαλία του. «Δὲν ἔδιδαξα ποτὲ ἰδιαιτέρως», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «πάντοτε φανερὰ ἔκαμα τὴ διδασκαλία μου». Τότε ἔνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ "Αννα ἐρράπισε τὸν Χριστὸ και τοῦ εἶπε : «Πῶς μιλᾶς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο στὸν Ἀρχιερέα;» 'Ο Ἰησοῦς ἀπῆντησε : «Ἐάν ἐμίλησα ἄσχημα, ἀπόδειξέ το, ἐὰν δὲ καλά, γιατὶ μὲ κτυπᾶς;»

"Οταν ἔκαμε τὴν ἀνάκρισί του ὁ "Αννας τὸν ἔστειλε δεμένο στὸν Καϊάφα, ὁ ὅποιος ἦτο και αὐτὸς ἀρχιερέας.

Στὸ σπίτι τοῦ "Αννα ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ ὁ "Ιωάννης και ὁ Πέτρος. 'Ο "Ιωάννης ἦτο γνωστὸς στὸν "Αννα και ἐμπῆκε μέσα, ὁ Πέτρος ὅμως ἔμεινε ἀπ' ἔξω. Τότε μιὰ ὑπηρέτρια τὸν ἐρώτησε : «Σὺ τί θέλεις ἐδῶ ; Μήπως εἶσαι και σὺ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ;»—«"Οχι», ἀπῆντησε

ό Πέτρος. Καὶ ἄλλη ὑπηρέτρια τὸν ἐρώτησε κατόπιν ποιὸς εἶναι καὶ δευτέρα φορὰ ἀρνήθηκε ὁ Πίετρος ὅτι ἦτο μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. "Οταν καὶ ἔνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τὸν ἐρώτησε καὶ πάλιν ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε. Αὐτὴν τὴν φορὰ ἀκούσθηκε ἔνας πετεινὸς νὰ λαλῇ. Ἀμέσως ὁ Πέτρος ἔθυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔκλαυσε πικρά.

‘Ο Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα.

Στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα ἥσαν μαζευμένοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ ἐκεῖ ἐγίνετο τὸ μεγαλύτερο [συνέδριο τῶν Ἐβραίων.

Ἐκεῖ ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ψευδομάρτυρες διὰ νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἰησοῦν. Εἶπαν λοιπὸν πῶς ἀκουοσαν τὸ Χριστὸν νὰ λέγῃ ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸ ναὸν καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν ξανακτίσῃ.

Τότε ὁ Καϊάφας τὸν ἐρώτησε: «Τί ἔχεις ἐσὺ νὰ ἀπαντήσῃς σ' αὐτά;» Ὁ Χριστὸς ἐσιωποῦσε. Πραγματικὰ εἶχε εἰπεῖ ὅτι μποροῦσε νὰ ξανακτίσῃ τὸ ναὸν σὲ τρεῖς ἡμέρες, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐννοοῦσε τὴν ἀνάστασί του ἐκ τῶν νεκρῶν. Κατόπιν τοῦ εἶπε: «Εἶναι ἀλήθεια ὅτι λέγεις πῶς εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;»—«Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι». Μόλις ἀκουοσε αὐτὸν ὁ Καϊάφας ἐθύμωσε καὶ εἶπε: «Ἀνάγκη δὲν ἔχομε ἀπὸ μάρτυρας. Μόνοι σας ἀκούσατε ποὺ ἐβλασφήμησε. Λοιπὸν τί ἀποφασίζετε;»—«Νὰ καταδικασθῆ σὲ θάνατο», εἶπαν ὄλοι μὲ μιὰ φωνή.

Ἀμέσως ἄρχισαν ἄλλοι νὰ τὸν φτύνουν, ἄλλοι νὰ τὸν ὑβρίζουν καὶ ἄλλοι νὰ τὸν κτυποῦν.

Ο προδότης Ἰούδας, ὅταν ἔμαθε ὅτι καταδικάσθηκε σὲ θάνατο ὁ Ἰησοῦς, ἐμετανόησε καὶ ἐγύρισε πίσω στοὺς ἀρχιερεῖς τὰ τριάντα ἀργύρια. Ἀπὸ τὴν λύπη του κατόπιν ἐκρεμάσθηκε.

‘Ο Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου.

Οἱ Ἐβραῖοι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα τὸν ἐπῆγαν

στὸ παλάτι τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνα, τοῦ Πιλάτου. Αὐτὸς τοὺς ἐρώτησε διατὶ τὸν ἔφεραν. «Ποιὰ εἶναι ἡ κατηγορία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;» τοὺς ἐρώτησε. «Δὲν εἶναι καλός ἄνθρωπος», ἀπήντησαν οἱ Ἐβραῖοι. «Παρακινεῖ τὸ λαό σὲ ἐπανάστασι, λέγει πῶς αὐτὸς εἶναι βασιλεύς».

Τότε ὁ Πιλάτος τὸν ἐπῆρε στὸ ἰδιαίτερό του γραφεῖο καὶ τὸν ἐρώτησε : «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» — «Μάλιστα, εἶμαι βασιλεὺς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἥλθα νὰ βασιλεύσω σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἔγὼ ἥλθα μόνον γιὰ νὰ τοὺς μάθω τὴν ἀλήθεια». «Αμα εἶδε ὁ Πιλάτος ὅτι καμμία σοβαρὴ κατηγορία δὲν ἔβαρυνε τὸν Ἰησοῦν ἔβγηκε ἔξω καὶ εἶπε στοὺς Ἐβραίους : «Ἐγὼ δὲν βρίσκω καμμιὰ αἰτία γιὰ νὰ θανατωθῇ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπός». Γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ λοιπὸν ἐσκέφθηκε νὰ κάμῃ τὸ ἔξῆς. Τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα εἶχαν συνήθεια ὁ ἡγεμὼν νὰ ἐλευθερώνῃ ἔνα κατάδικον. Εἶχαν λοιπὸν καταδικασμένο καὶ ἔνα φοβερὸ κακοῦργο ποὺ τὸν ἔλεγαν Βαραββᾶ. Ἐπειδὴ εἶχε κάμει πολλά, εἶχε τὴν ἐλπίδα ὁ Πιλάτος ὅτι θὰ ἐπροτιμούσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ἀθωωθῇ ὁ Ἰησοῦς παρὰ ὁ Βαραββᾶς. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶπε : «Ποιὸν θέλετε νὰ ἐλευθερώσω, τὸν Βαραββᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦν;» Ο λαός ὅμως ἔφωναξε : «Τὸν Βαραββᾶ θέλομε». — «Κοι τὸν Ἰησοῦν τί νὰ τὸν κάμω;» — «Νὰ τὸν σταυρώσης», ἔφωναξε ὁ λαός μὲ μιὰ φωνή. Τοὺς εἶχαν ἐρεθίσει οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι.

Τότε ὁ Πιλάτος τὸν παρέδωκε στοὺς Ἐβραίους καὶ τοῦ ἐφόρεσαν κόκκινο φόρεμα, τοῦ ἐπλεξαν ἔνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, τοῦ ἔδωσαν στὸ χέρι του ἔνα καλάμι, τὸν ἔφτυναν καὶ ἀρχισαν νὰ τὸν ὑβρίζουν. Καὶ τοῦ ἔλεγαν : «Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων». Ὁ Πιλάτος ἥλπιζε ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι θὰ τὸν ἐλυποῦντο καὶ θὰ τὸν ἀφηναν ἐλεύθερον. Αὐτοὶ ὅμως ἔφωναξαν μὲ περισσότερη κακία : «Νὰ σταυρωθῇ, νὰ σταυρωθῇ. Καὶ ἐὰν δὲν ὑπογράψῃς τὴν καταδίκη του θὰ σὲ καταγγείλωμε στὸν αὐτοκράτορα». Τότε ὁ Πιλάτος ἐπῆρε νερό, ἔπλυνε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εἶπε : «Ἐγὼ εἶμαι ἀθώος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου». — «Ἄς ἔχωμε ἐμεῖς τὸ κρῖμα του, καθώς καὶ τὰ παιδιά.

μας». Ἀπολύθηκε λοιπὸν ὁ Βαραββᾶς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπαραδόθηκε στοὺς Ἰουδαίους γιὰ νὰ σταυρωθῇ.

Ἡ Σταύρωσις καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ.

Τὶς θανατικὲς ποινὲς ἔκαμναν οἱ Ἐβραῖοι ἐπάνω σὲ ἔνα λόφο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, στὸν Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ὠδήγησαν καὶ τὸν Ἰησοῦ. Τὸν ἐφόρτωσαν τὸν σταυρὸ

Ἡ Σταύρωσις.

στὸν ὅμο. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο βαρύς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βαδίζῃ, ἔδωκαν τὸν σταυρὸ σὲ ἔναν ἄλλο νὰ τὸν φέρῃ στὸν Γολγοθᾶ. Ἡτο πρωṭα τῆς Παρασκευῆς ποὺ εσταύρωσαν τὸν Χριστό. Δεξιά του καὶ ἀριστερά του ἐσταύρωσαν δύο ἄλλους κακούργους. Στὸ σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ ἔβαλαν τὴν ἐπιγραφὴ «Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν

‘Ι. Ἰστορία Κ. Διαθήκης, Καρνάβου-Δουφεξῆ, ἐκδ. β’

4

Ίουδαίων». Αύτὸς τὸ ἔγραψαν σὲ τρεῖς γλῶσσες, στὴν Ἑλληνική, Ρωμαϊκή καὶ Ἐβραική. Κατόπιν οἱ στρατιῶται ἐμοιράσθηκαν τὰ φορέματα τοῦ Ἰησοῦ.

”Αλλοι πάλιν ἐπήγαιναν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ ἐπερίπαιζαν τὸν Ἰησοῦν. «Ἐὰν εἶσαι δὲ Χριστός, τὸ παιδὶ τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ σῶσε τὸν ἑαυτό σου», τοῦ ἔλεγαν οἱ Ίουδαῖοι. Τὰ ὕδια ἔλεγε καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κακούργους. «Οὐ ἄλλος δῆμος ἔλεγε: «Ἐμεῖς δίκαια ἐτιμωρηθήκαμε, αὐτὸς δῆμος τί κακὸν ἔκαμε;» Καὶ γυρίζοντας στὸν Ἰησοῦν εἶπε: «Κύριός μου, θυμήσου καὶ ἐμένα δταν πᾶς στὸν πατέρα σου». — «Ἀλήθεια σοῦ λέγω», τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς, «θὰ ἔχῃς σήμερα μαζί μου θέσι στὸν Παράδεισο».

Τὸν Ἰησοῦν τὸν εἶχαν παρακολουθήσει ἕως τὸ Γολγοθᾶ ἡ μητέρα του, ἡ Μάρθα καὶ δύο γυναῖκες, καθώς καὶ ὁ ἀγαπημένος του μαθητὴς Ἰωάννης. Ἡ μητέρα του ἐθρηνοῦσε, καθώς καὶ οἱ γυναῖκες. Ὁ Ἰησοῦς ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ λέγει στὴ μητέρα του: «Νὰ τὸ παιδί σου», καὶ ἔδειξε τὸν Ἰωάννη. Κατόπιν εἶπε στὸν Ἰωάννη: «Νὰ ἡ μητέρα σου». Ἀπὸ τότε ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε τὴν Μαρία μαζί του καὶ τὴν ἐπειποιόταν σὰν μητέρα του.

”Ηλθε τὸ μεσημέρι τῆς Παρασκευῆς. Οἱ καιρὸς ἦτο ὥρατος, κανένα σύννεφο στὸν οὐρανό, καὶ δῆμος ξαφνικὰ βαθὺ σκοτάδι ἐσκέπασε σὲ ὅλη τὴ γῆ καὶ ἐκράτησε τρεῖς ὥρας. ”Εξαφνα ἐφώναξε δὲ Ἰησοῦς: «Διψῶ». Οἱ στρατιῶται ἐπῆραν τότε ἔνα σφουγγάρι, τὸ ἐγέμισαν ξύδι καὶ τὸ ἔβαλαν ἐπάνω σὲ ἔνα καλάμι γιὰ νὰ τὸ δώσουν τοῦ Ἰησοῦ. ”Εδοκίμασε λίγο, ἀνεστέναξε καὶ εἶπε: «Ἐτελείωσε πιά. Πατέρα μου, στὰ χέρια σου παραδίδω τὴν ψυχή μου». ”Εγειρε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ ἐπέθανε.

”Εκείνη τὴ στιγμὴ σεισμὸς μεγάλος ἔγινε, τὰ μνήματα ἀνοιξαν, οἱ νεκροὶ ἐβγῆκαν ἔξω καὶ πολλοὶ ἀναστήθηκαν. Πολλοὶ Ίουδαῖοι ἐτρόμαξαν καὶ ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους: «Ἀλήθεια ἔλεγεν αὐτὸς δτὶ ἦτο παιδὶ τοῦ Θεοῦ». Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔξημέρωνε Σάββατο. Οὐ νόμος δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἀφήσουν τοὺς σταυρωμένους ἐπάνω στὸ

σταυρό. Γι' αύτὸν ἐπῆγαν στὸν Πιλᾶτο νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ κατεβάσουν κάτω τὰ σώματα. Τοὺς δύο κακούργους τοὺς ἐσκότωσαν ἐπειδὴ ἦσαν ἀκόμη ζωντανοί, ἀλλὰ τὸ Χριστὸ δὲν τὸν ἄγγιξαν γιατὶ εἶχε πεθάνει. "Ἐνας μόνον στρατιώτης γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐκέντησε τὸ πλευρό του μὲ τὴ λόγχη καὶ ἔβγαλε αἷμα καὶ νερό.

Ἡ Ταφὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸ βράδυ τῆς Παρασκεοῦς ἐπαρουσιάσθηκε στὸν Πι-

Ἡ Ταφὴ.

λάτο ἔνας ἄνθρωπος πλούσιος καὶ καλός, ὁ Ἰωσήφ, ὃ ὅποιος ἦτο κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα του νὰ τὸ θάψῃ. Ο Πιλᾶτος ἔδωκε τὴν ἄδεια καὶ ὁ Ἰωσήφ μαζὶ μὲ τὸν Νικόδημο ἐπῆγαν στὸ Γολγοθᾶ,

έκατέβασαν ἀπὸ τὸν σταυρὸν τὸ σῶμα, τὸ ἄλειψαν μὲν ἀρώματα πολύτιμα καὶ τὸ ἐτύλιξαν μέσα σὲ ἔνα δλοκάθαρο σινδόνι. Κατόπιν τὸ ἔθαψαν σὲ ἔνα μνημεῖο καινούργιο ποὺ δὲν εἶχαν θάψει ἄλλοτε. Ἀπὸ ἐπάνω ἐκύλισαν ἔνα μεγάλο λίθο. Ἡ Μαρία, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ μακριὰ ἐπαρακολουθοῦσαν ποῦ ἔβαλαν τὸ σῶμα.

Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς ἐπῆγαν τότε στὸν Πιλᾶτο καὶ τοῦ εἶπαν νὰ σφραγίσῃ τὸ μνημεῖο καὶ νὰ βάλῃ στρατιώτας νὰ τὸ φυλάγουν. Ἐφοβήθηκαν μήπως οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ κλέψουν τὸ σῶμα καὶ ἔπειτα διαδώσουν δτὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε.

Οἱ Πιλᾶτος ἔδωσε τὴν ἀδειὰ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ἀφοῦ ἔβαλαν μιὰ μεγάλη πέτρα στὸν τάφο, ἔβαλαν καὶ στρατιώτας νὰ φυλάττουν τὸν τάφο.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ψάλλουν στὴν ἐκκλησία: «Ο εὐσχήμων Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρῷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

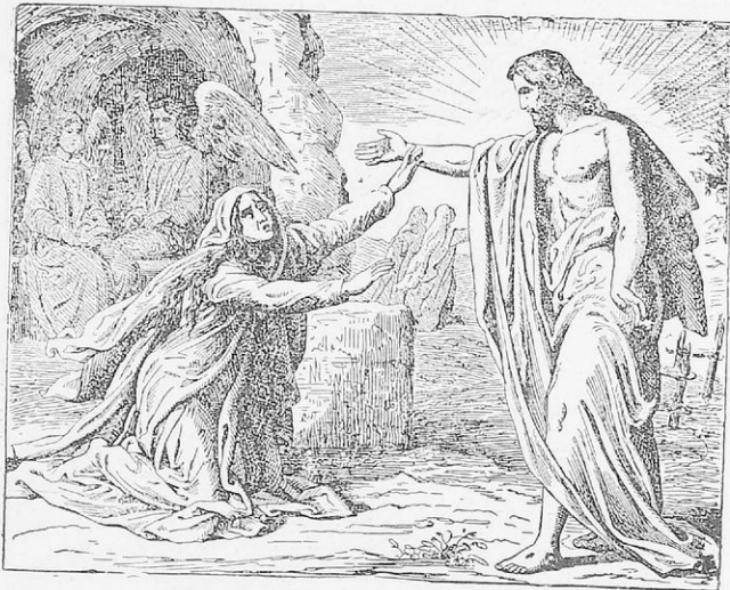
Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐξημέρωνε Κυριακή. Οἱ τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ μνῆμα. Ἐπῆραν μαζὶ τους ἀρώματα γιὰ νὰ δλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Στὸ δρόμο βαδίζοντας ἐσυλλογίζοντο. «Ἡ πέτρα ποὺ ἐκύλισεν ἐπάνω στὸ μνῆμα εἶναι πολὺ μεγάλη. Ποιὸς θὰ μᾶς τὴν κυλίσῃ;» ἔλεγαν.

Ἐπλησίασαν, ἀλλὰ τί νὰ ίδοιν. Ἡ πέτρα ἦτο κυλισμένη, ὁ τάφος ἀνοικτὸς καὶ πλάγι ἐκάθητο ἔνας ἄγγελος ὀλόσπορα ντυμένος.

Ἐτρόμαξαν οἱ γυναῖκες καὶ ἐστάθηκαν κοιτάζοντας τὸν ἄγγελο μὲν ἀπορία. «Μὴ φοβᾶσθε», τοὺς λέγει ὁ ἄγγελος. «Ποιὸν ζητάτε; Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο; Δὲν εἶναι

ἐδῶ. Ἀναστήθηκε. Νὰ τὸ μνῆμα ποὺ τὸν ἔθαψαν. Εἶναι
ἄδειο. Πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε στοὺς μαθητάς του».

‘Ο Ἰησοῦς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν.

Πραγματικὰ σεισμὸς εἶχε γίνει τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ,
ἄνοιξε τὸ μνῆμα καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε. Οἱ στρατιώ-
ται ποὺ ἐφύλαγαν τὸ μνῆμα, ἐτρόμαξαν καὶ ἔπεσαν κατὰ
γῆς. Οἱ γυναῖκες ἔχάρηκαν πολὺ καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸ ποῦν
στοὺς μαθητάς. Στὸ δρόμο ποὺ ἐπήγαιναν ἀπάντησαν
τὸν Ἰησοῦ. «Χαίρετε», τοὺς εἶπε ἑκεῖνος. “Ἐπευσαν τότε
καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. «Μὴ φοβᾶσθε», τοὺς εἶπε ὁ Ἰη-
σοῦς, «πηγαίνετε νὰ τὸ πῆτε στοὺς μαθητάς μου». Τὴν
ἴδια ἡμέρα ἐφανερώθηκε ὁ Ἰησοῦς στὸν Πέτρο καὶ σὲ
ἄλλους μαθητάς του. Τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ψάλλουν
στὴν ἐκκλησία : «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θά-
νατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισά-
μενος».

‘Η Ἀνάληψις τοῦ Ἰησοῦ.

“Αμα ἐπέρασαν σαράντα ἡμέρες ἀφ’ ὅτου ἀνεστήθη-

κε ὁ Ἰησοῦς, ἐπῆρε τοὺς μαθητάς του καὶ ἐπῆγε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε δσες παραγγελίες εἶχε νῷ

‘Η Ἀνάληψις.

τοὺς δώσῃ. Τοὺς εἶπε νὰ εἶναι ἀγαπημένοι, νὰ διδάσκουν στὸν κόσμο τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοὺς βαπτίζουν στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος. Τοὺς παρήγγειλε ἀκόμη νὰ μὴ φύγουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἱεροσόλυμα, γιατὶ θὰ τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίσῃ. Κατόπιν ἐσήκωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εύ-

λόγησε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐπῆγε ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔνα μεγάλο φωτεινὸ σύννεφο τὸν ἐσκέπασε.

Οἱ μαθηταὶ του ἑτρόμαξαν καὶ ἐστάθηκαν μὲ ἀπορίᾳ καὶ ἔβλεπαν αὐτὸ τὸ θαῦμα. Δύο ἄγγελοι μὲ κάτασπρα φορέματα ἐπαρουσιάσθηκαν τότε στοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπαν : «Τὶ παρατηρεῖτε μὲ ἀπορίᾳ ; 'Ο 'Ιησοῦς ἐπῆγε στὸν οὐρανὸ μὲ δόξα, ὅπως μὲ δόξα θὰ ξανάρθῃ πάλι».

Τότε οἱ μαθηταὶ του ἔγύρισαν στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ εὐλογούσαν τὸ Θεό.

Αὔτῃ τὴν ἑορτὴ τὴν ἑορτάζομε σαράντα ήμέρες μετὰ τὸ Πάσχα,

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Ἰησοῦ.

Μίαν ήμέραν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τοὺς τρεῖς μαθητάς του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ ἐπῆγαν στὸ ὄρος Θαβώρ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔγινε φωτεινὸ καὶ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, τὰ δὲ φορέματά του λευκά σὰν τὸ χιόνι. Συγχρόνως δὲ ἐφανερώθηκαν καὶ δύο ἄνθρωποι, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας.

‘Ο Πέτρος τότε εἶπε στὸν Χριστό : «Κύριε, ἂν θέλης νὰ μείνωμε σ’ αὐτὸ τὸ μέρος, νὰ σᾶς κατασκευάσω τρεῖς σκηνάς, μιὰ γιὰ σέ, μιὰ γιὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία».

‘Αλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα ἔνα φωτεινὸ σύννεφο τοὺς ἐσκέπασε καὶ ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἡ ὅποια ἔλεγε : «Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου υἱός, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ, αὐτὸν νὰ ἀκούετε».

Μόλις ἤκουσαν αὐτὰ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐφοβήθηκαν καὶ ἔπεσαν κάτω μὲ τὸ πρόσωπα στὴ γῆ. ‘Ο ‘Ιησοῦς τοὺς εἶπε : «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶσθε». “Οταν ἐσήκωσαν τὰ μάτια των εἶδαν μόνον τὸ Χριστό. Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ εἰποῦν τίποτε σὲ κανένα.

· Ή έκκλησία μας έορτάζει τὴν έορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ στὰς 6 Αύγουστου. Στὴν έκκλησία ψάλλουν :

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὅρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἡδύναντο· Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ ἄιδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. Φωτοδότα, δόξα σοι».

ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

1)	‘Αναγνωστικόν	‘Ο Καλός Σύντροφος τῆς Γ’ τάξεως
2)	»	Καθαρευούσης Δ’ »
3)	»	‘Ο Δρόμος τῆς Ζωῆς Ε’ »
4)	»	Τὸ Ἐλληνικὸν Φῶς ΣΤ’ »
5)	»	‘Οδηγὸς τῶν Παιδιῶν Δημοτικῆς Δης

ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ

1)	‘Ιστορία ‘Ηρωϊκῶν χρόνων	Γ’ τάξεως
2)	» ‘Αρχαίας Ἑλλάδος	Δ’ »
3)	‘Ιερὰ ‘Ιστορία Παλαιᾶς Διαθήκης	Γ’ »
4)	Λειτουργικὴ Κατήχησις	ΣΤ’ »

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 10